71STE JAARGANG No. 9029 DONDERDAG 20 MEI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

R.T.C. HEDENMORGEN GEOPEND

Dr. Drees: „Wij kunnen veel voor elkaar zijn"

's-Gravenhage. — De voorzitter van de R.T.C., dr W. Drees, heeft hedenmorgen om 10 uur Nederlandse tijd in de Haagse Treveszaal op het Binnenhof de Conferentie Nederland — Suriname — Nederlandse Antillen geopend. In zijn toespraak gaf hij een overzicht van de oorzaken, die het verloop der onderhandelingen destijds vertraagd hebben. Komende op de huidige conferentie zeide dr Drees, dat thans gegronde hoop mag worden gekoesterd, dat op korte termijn volledige overeenstemming zal worden bereikt. Voor die hoop, aldus spreker, is te meer reden, omdat wij weten, dat formuleringen wel betekenis kunnen hebben, maar dat beslissend is de geest waarin men elkaar tegemoet treedt.

DREES
....geest beslissend....

Dr Drees richtte zich in de volgende bewoordingen tot de delegaties, die hedenmorgen in de Treveszaal te Den Haag voor de plechtige opening van de Ronde Tafel Conferentie bijeen waren:

„Als voorzitter van de Conferentie Nederland — Suriname — Nederlandse Antillen heet ik u allen mede namens de Nederlandse regering welkom op deze zesde besloten vergadering, waarin de beraadslagingen zullen worden hervat van de op 29 Mei 1952 tot nadere bijeenroeping verdaagde conferentie. De toenmalige plaatsvervangende voorzitter noemde de ontwikkeling ter conferentie in zijn rede op de slotvergadering hoopvol en vertrouwengevend voor de toekomst. Het is echter niet te loochenen, dat het niet bereiken van het bij de opening der conferentie op 3 April gestelde doel, namelijk het vaststellen van een ontwerp-Statuut, teleurstelling heeft gewekt. Het mag buitenstaanders bevreemden, dat sindsdien bijna twee jaren voorbij zijn gegaan alvorens de conferentie wederom kon worden bijeengeroepen.

Tijd bracht meer begrip

Voor wie de feiten kent en met de bijzondere omstandigheden in elk der landen op de hoogte is, is dit niet zo verwonderlijk. Ook behoeven we dit tijdverlies niet te betreuren, nu er reden is om aan te nemen, dat wij intussen meer begrip en meer waardering hebben gekregen voor elkaars standpunt.

In ieder geval kan nu reeds vastgesteld worden, dat de ter conferentie gerezen moeilijkheden inmiddels grotendeels zijn overwonnen. Het 29 Mei 1952 door de confrentie genomen besluit haar taak voorlopig te doen overnemen door een commissie van vertegenwoordigers der drie landen komt mij dan ook voor een juist besluit te zijn geweest.

Oorzaken van vertraging

Door verschillende oorzaken is echter het verloop der onderhandelingen meer vertraagd dan destijds was te voorzien. De langdurige kabinets-crisis van 1952 was in Nederland oorzaak, dat van Nederlandse zijde gedurende betrekkelijk lange tijd geen stappen konden worden ondernomen om het overleg op gang te brengen. Ook kwam het gewenst voor, alvorens het overleg te hervatten, een poging te doen omtrent 'n der belangrijkste punten, waarover ter conferentie in 1952 geen overeenstemming kon worden bereikt, namelijk de formulering betreffende het zelfbeschikkingsrecht de overzeese Rijksdelen, tot overeenstemming te komen. Het scheen aanvankelijk, dat in November 1952 in New York dit doel bereikt was door de opstelling in gemeen overleg van een memorandum. **Dit werd zowel in Suriname als in de Nederlandse Antillen met instemming** ontvangen, terwijl ook de Nederlandse regering het aanvaardde als een basis voor verder overleg over het statuut.

Over de interpretatie van het memorandum zijn echter zodanig moeilijkheden ontstaan, dat de Nederlandse regering zich genoopt zag op andere wijze aan de redelijke verlangens van Suriname tegemoet te komen, in het bijzonder door een voorstel aangaande een gemakkelijker wijzigingsprocedure van het statuut. Een andere factor van vertraging was de watersnoodramp, die geruime tijd de aandacht van de Nederlandse regering in beslag nam. Bij het schrijven van 26 Juni 1953 kon zij echter na rijpe overweging aan de Surinaamse en Antilliaanse Landsregeringen een oplossing voorleggen.

Aanvaardbaar voorstel

Dit voorstel achtten de beide Landsregeringen en de drie delegaties aanvaardbaar als uitgangspunt voor overleg in de kleine commissie. Het voortgezet overleg in deze commissie leidde tot overeenstemming omtrent het nieuwe ontwerp-statuut en van de bijbehorende toelichting, waarachter de diverse delegaties in de commissie als geheel gezien stelden en dat zij bereid waren ter aanvaarding van de grote delegaties aan te bevelen.

Toch een conferentie

Nu zou de conferentie niet nodig zijn geweest, indien de drie regeringen en de drie delegaties dit resultaat volledig hadden aanvaard. De voorzitter van de Antilliaanse delegatie gaf evenwel te kennen, dat sommige leden zijner delegatie nog over bepaalde punten hun bezwaren naar voren wensten te brengen en ook de voorzitter van de Surinaamse delegatie deed blijken, dat zijn delegatie de voorkeur gaf aan voortzetting van de conferentie. Ook van Nederlandse zijde zijn toen enkele onderwerpen genoemd, waaromtrent nader beraad wenselijk wordt geacht.

Geest beslissend

Gelet op de omvangrijke gedachtenwisseling, welke in de loop der tijden over de meeste der punten, die thans nog ter sprake zullen komen, reeds heeft plaats gehad en rekening houdend met de door alle delegaties getoonde bereidheid open te staan voor opinies en argumentaties van anderen, mag gegronde hoop worden gekoesterd, dat op korte termijn volledige overeenstemming zal worden bereikt en dat de nieuwe rechtsorde thans binnen afzienbare tijd gevestigd zal kunnen worden. Voor die hoop is temeer reden, omdat wij allen weten, dat formuleringen wel betekenis kunnen hebben, maar dat beslissend is de geest, waarin men elkaar tegemoet treedt.

Gelijkwaardigheid

Ik geloof te mogen zeggen, dat die geest goed is. Wij willen allen samenwerking in één Koninkrijk. Van een koloniale verhouding kan geen sprake meer zijn en is ook geen sprake meer. Ten aanzien van de inwendige aangelegenheden zijn Suriname en de Antillen in wezen reeds hun eigen meester. De onderlinge verbondenheid in het Koninkrijk moet berusten op het beginsel der gelijkwaardigheid, al leidt reeds het grote verschil in talrijkheid der bevolking bij de verschillende Rijksdelen onvermijdelijk tot een genuanceerde regeling.

Wij kunnen, daarvan ben ik overtuigd, veel voor elkaar zijn. De Antillen vormen, in het bijzonder voor zover het de twee grootste eilanden betreft, een der meest welvarende gebieden in de Caraïbische Zee en staan met Zuid-Amerika in een verbinding, die ook voor Nederland waardevol kan zijn. Suriname staat aan het begin van een ontwikkeling, die grote beloften inhoudt. Nederland heeft zich van de doorgestane beproevingen hersteld op een wijze, die het mogelijk maakt de ontwikkeling van de overzeese Rijksdelen, waar dit gewenst wordt, krachtig te helpen bevorderen. Er bestaan tussen ons ook sterke banden van geschiedenis en traditie. De bevolkingen in de West, hoezeer nog betrekkelijk gering in aantal, zijn van grote verscheidenheid naar herkomst en ras, zonder echter de afscheidingen en tegenstellingen te kennen, die elders moeilijke problemen oproepen. Gunstig zijn hier de voorwaarden voor een rustige en vreedzame ontwikkeling, van het verwerven van eigen meesterschap en voor een blijvend samengaan voor gemeenschappelijke doeleinden. Temidden ener verwarde, zelfs bezeten wereld, kunnen wij, hoe klein wij ook tezamen mogen zijn, een voorbeeld geven van redelijkheid, onderling begrip, samenwerking en vrijheid. Ik vertrouw, dat deze conferentie dat inderdaad zal doen. Met deze goede verwachting voor ogen nodig ik u uit de beraadslaging over het ontwerp-Statuut te hervatten".

Dr Pos: „Tijd loopt ten einde"

Na dr. Drees hielden de heren Post en Da Costa Gomez korte toespraken. Dr. Pos zei o.a., dat het in 1948 aangevangen overleg thans reeds zes jaren duurt en we ons niet aan overdrijving schuldig maken, wanneer wij vaststellen, dat dit overleg van langdurige aard is. Hij zag echter de moeilijkheden van het in één verband brengen van de belangen der bevolkingen van de drie verschillende landen niet over het hoofd; het wenselijk is in die tijd getoetst aan het mogelijk. Alles heeft zijn tijd „en ik heb het gevoel, dat de tijd hiervoor ten einde loopt". De hoop is gerechtvaardigd, dat de delegaties voor de laatste maal tijdens dit staatkundig overleg aan de ronde tafel hebben plaats genomen. Suriname wil thans zijn volle aandacht aan de opbouw schenken en verlangt naar het einde der besprekingen omtrent de uitvoering van het veertiende hoofdstuk van de Grondwet.

GOMEZ
....meer openbaarheid....

Gomez gereserveerd

De heer Da Costa Gomez zei o.a.: Met het tot rust komen der staatsrechtelijke ontwikkelingen in het koninkrijk zien de Nederlandse Antillen uit naar perspectieven om het land tot verdere welvaart en ontwikkeling te brengen. Hoewel de Antillaanse delegatie gaarna had gezien, dat de besprekingen over het Statuut in het openbaar hadden kunnen geschieden, zal een niet-openbaar karakter daarvan, naar wij hopen, toch geenszins een hinderpaal vormen om de conferentie tot een goed resultaat te leiden. De houding van de Antillaanse delegatie zal uiteraard afhangen van wat de beide andere delegaties naar voren zullen brengen. Het stemt tot voldoening, dat de individuele leden de vrijheid zullen hebben hun inzichten kenbaar te maken of bezwaren naar voren te brengen, daarmee stellende, dat de aard der discussie afhankelijk zal zijn van hetgeen van andere zijde zal worden geponeerd.

Minister Kernkamp deed hierna een mededeling van een telegram van de Eilandsraad van Bonaire, dat in handen is gesteld van de voorzitter van de Antilliaanse delegatie, waarover wij alders in dit blad uitvoerig berichten.

Besloten is vanmiddag en morgenochtend niet te vergaderen, opdat die tijd gebruikt kan worden voor vergaderingen van diverse delegaties.

Vervolgens wordt de procedure van de conferentie vastgesteld. In beginsel zullen zoveel mogelijk besloten plenaire vergaderingen worden gehouden. Dit neemt op zichzelf niet weg, dat in de loop van de conferentie verklaringen van de delegaties in openbaar vergaderingen zullen kunnen worden afgelegd.

Bonaire deelt RTC bij motie ontevredenheid mede

Kralendijk. — Toen het Bonairiaans Statenlid, de heer Julio Abraham, naar Nederland vertrok om aldaar de RTC te gaan bijwonen, hadden wij in een exclusief onderhoud vernomen, dat bij geruchte bekend was, als zou de Eilandsraad van Bonaire pogingen in het werk stellen om de heer Abraham van een adviseur te voorzien. De heer Abraham, het Bonairiaans lid ter RTC verklaarde uitdrukkelijk, dat hij beslist niet van plan was om een dergelijk „adviseurschap" te aanvaarden.

Abraham onaanvaardbaar

Nu hebben geruchten de naam, dat geruchten altijd wel iets van waarheid kunnen bevatten en de stelregel van dit gevleugeld gezegde is bewezen tijdens de laatst gehouden Eilandsraadvergadering op Bonaire, waarin de Raad zonder hoofdelijke stemming een motie aannaam, waarin het Bonairiaans RTC-lid Abraham voor Bonaire onaanvaardbaar werd genoemd. De Eilandsraad erkent de heer Abraham als zodanig niet, aldus de motie.

In bedoelde Raadsvergadering, die door de leden Martis, Sint Jago en Beukenboom was verzocht, heeft de heer Ch. J. Beukenboom zich als tolk opgeworpen voor de ontevredenheid, welke de Eilandsraad van Bonaire heeft in de gang van zaken.

Het lid Ch. J. Beukenboom had niet de bedoeling te trachten hierin enige verandering te brengen, daar er nu eenmaal niets meer aan te doen is. Aangezien er onder het Bonairiaanse volk echter grote verontwaardiging heerst omtrent het delegatielid ter R.T.C., dat Bonaire zegt te vertegenwoordigen, hebben wij gemeend duidelijk te moeten laten uitkomen, dat, wanneer straks blijkt, dat Bonaire slecht vertegenwoordigd was ter RTC, de Eilandsraad van Bonaire daaraan geen schuld heeft. In een vergadering van de Raad van 2 December 1952 werd besloten de Landsregering telegrafisch mede te delen, dat de Raad zich niet kon verenigingen met een benoeming van het Eilandsraadslid Abraham tot lid der Antilliaanse delegatie ter Conferentie Nederland — Suriname — Nederlandse Antillen, de zg R.T.C.

De Raad heeft voorts, bij monde van de fractieleiders, de heren Gerharts en Booi, in de openbare vergadering van 27 Januari 1953 en in diverse andere openbare vergaderingen in krachtige taal hun bezwaren geopperd tegen de benoeming van bedoeld lid, daar zij meenden, dat hij volkomen onbekwaam was om die functie naar behoren te vervullen. Ook heeft de Raad op 26 Februari 1953 een brief gericht aan Zijne Excellentie de Gouverneur over dit zelfde onderwerp. Getracht

(Vervolg: zie pag. 4)

R. Dafni, consul van Israel eerstdaags naar de Antillen

Willemstad. — Dezer dagen zal voor een kort bezoek aan Curaçao en Aruba alhier arriveren de heer Reuven Dafni, Consul van de Staat Israël en Hoofd van de Israëlische Voorlichtingsdienst te New-York.

De heer Dafni zal op Curaçao en Aruba een aantal voordrachten houden over „het leven en werken in de Staat Israël".

Consul Dafni kan bogen op een zeer belangrijke staat van dienst. Hij behoorde o.a. tot de stichters van de Kiboets „Ein Gev", de eerste Joodse nederzetting, welke aan de oostkust van het Meer van Galilea in Palestina werd gevestigd. Reeds in het jaar 1935 werkte hij daar als lid van deze kolonie op het land.

Bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog meldde Dafni zich als vrijwilliger bij Britse leger. Met de troepen der geallieerden trok hij door de Arabische woestijnen en was hij als zodanig actief in Griekenland, op het eiland Kreta en in Syrië. Een van zijn moeilijkste opdrachten was de leiding over een groep parachutisten, die in het jaar 1943 zich achter de vuurlinies in Joegoslavië neerlieten om daar piloten en krijgsgevangenen van de geallieerden te redden. Zij waren daar tevens actief om, voor zo ver dit mogelijk was, Joodse vluchtelingen uit de handen der nazi's te bevrijden.

Als luitenant van het Britse leger werd de heer Dafni in het jaar 1945 eervol uit de militaire dienst ontslagen, waarna hij terstond naar zijn arbeid op het land terug keerde.

REUVEN DAFNI
.....belangrijke opdrachten.....

Op grond van zijn grote capaciteiten werd de heer Dafni namens de Jewish Agency — het officiële lichaam, dat tijdens het Britse Mandaat het Joods bestuur in Palestina vertegenwoordigde — verschillende malen met belangrijke opdrachten naar het buitenland gezonden. Na de vestiging van de Staat Israël in het jaar 1948, toen hij wederom op een zending in de Verenigde Staten vertoefde, werd de heer Dafni tot eerste Consul in Los Angeles benoemd.

Na verschillende andere functies te hebben bekleed, zowel in als buiten Israël, kreeg de heer Reuven Dafni in het jaar 1953 zijn officiële aanstelling tot Consul van Israël en Hoofd van de Israëlische Voorlichtingsdienst te New York. In deze functie heeft hij bij verschillende gelegenheden reeds een nauw contact met de Nederlandse Antillen tot stand gebracht.

De heer Dafni wordt op Dinsdagmorgen 25 dezer op het vliegveld te Curaçao verwacht, alwaar hij door een comité van ontvangst, samengesteld uit vertegenwoordigers van alle Joodse groeperingen op ons eiland, zal worden verwelkomd.

Waar Consul Dafni spoedig na aankomst op Curaçao hoopt de verslaggevers van onze dagblad-pers in een conferentie te ontmoeten, zullen bijzonderheder omtrent de door hem te houden voordrachten binnenkort nog worden gepubliceerd.

Tijger valt dompteur aan

Delft. — Tijdens een voorstelling van het circus „Espana" te Delft was de tijgerin „Gipsy" van de aanvang af reeds erg nerveus. De dompteur, die voortdurend moeilijkheden ondervond van het dier, bracht de tijgerin terug naar de kooi. Toch zag het dier nog kans zijn temmer aan te vallen achter het gordijn.

De dompteur poogde met luid gillen de aandacht van het publiek te trekken. Een 26-jarige kantoorbediende sprong resoluut over het circushek, greep een temmersvork en wist de dompteur van het woedende dier te bevrijden. De dompteur moest met ernstige scheurwonden aan de arm naar een ziekenhuis worden overgebracht. De tijgerin had een week geleden een jong ter wereld gebracht en dit verstoten, zodat het tijgerjong thans door een herdershond wordt gevoed.

GAAT BRITS GUYANA RIJST LEVEREN AAN VENEZUELA?

Willemstad. — Blijkens berichten uit de pers op Trinidad worden op het ogenblik tussen de Rice Marketing Board in Brits-Guyana en de regering van Venezuela besprekingen gevoerd voor de leverantie van rijst uit Brits-Guyana naar Venezuela. De voorzitter van de Board, John Fernandez, heeft inleidende besprekingen in Maart jongstleden gevoerd. Hij verklaarde, dat de toename van de verbouw van rijst in Brits-Guyana dit land dwingt nieuwe afzetmarkten te zoeken.

LAATSTE NIEUWS

„ENIGE VOORUITGANG" MET RHEE

Geneve. — De Amerikaanse delegatie heeft de niet-communistische delegaties te Geneve vandaag laten weten, dat „enige vooruitgang" is gemaakt met president Syngman Rhee omtrent een compromis-plan voor het houden van verkiezingen in geheel Korea onder toezicht van de Verenigde Naties. De delegaties der verbonden staten, die in Korea streden, ontvingen dit nieuws met gematigd optimisme. President Rhee heeft bereids een plan verworpen, dat aan de voltallige conferentie over Korea zou worden voorgelegd.

PACIFIST NAAR ZIEKENHUIS

Genève. — De politie heeft vandaag de Indo-Chinese pacifist, die reeds achttien dagen vast „voor de vrede in mijn land", spoedsgewijs naar het ziekenhuis overgebracht. Later gaven de geneesheren te kennen, dat de hongerstaker „zwak maar vrij goed" was.

TOERISME BRENGT JAMAICA MEESTE DOLLARS

Willemstad. — De opbrengst van het toeristenverkeer naar Jamaica was in 1953 ruim NAf 25 millioen. Na suiker is de toeristenindustrie het beste „exportartikel" van Jamaica. Het brengt zelfs de meeste dollars in.

Recht tot het Hart

— Een zwijgzame vrouw is iemand, die in haar geest onderscheiden heeft tussen het détail, dat in de vergetelheid terug moet vluchten en het détail, dat opnieuw aandacht verdient.

„Engel van Dien Bien Phoe" blijft bij haar gewonden

Parijs. — Geneviève de Galard, de „engel van Dien Bien Phoe", heeft, naar te Parijs verluidt, een aanbod tot repatriëring afgewezen en zal de gewonden in het fort blijven verplegen. De 29-jarige verpleegster liet weten, dat zij achter wilde blijven, totdat de evacuatie van de ernstig gewonden is voltooid.

Te Genève had een woordvoerder van de Vietminh eerder meegedeeld, dat de legerleiding der opstandelingen bereid was de verpleegster vrij te laten. Zij deelde de Vietminh-officieren te Dien Bien Phoe echter mede er de voorkeur aan te geven met het laatste hefschroefvliegtuig, dat gewonden naar Hanoi vervoert, terug te gaan. De Vietminh zou haar beloofd hebben, dat zij op elk gewenst ogenblik uit Dien Bien Phoe kan vertrekken.

Nieuwe consul Ver. Staten te Willemstad

's-Gravenhage. — Blijkens de Staatscourant van gisteren is de heer A.E. Hanney erkend en toegelaten op voet van vreemdeling als consul van de Verenigde Staten te Willemstad.

Dr. v. Houten volgt Dr. Riemens op

Blijkens de Staatscourant van gisteren is op zijn verzoek eervol ontslag verleend aan dr H. Riemens, als voorzitter van de Nederlandse afdeling van de Caribische Commissie onder dankbetuiging voor de in die functie aan den lande bewezen diensten. In zijn plaats is benoemd dr H.R. van Houten, Nederlands gezant te Mexico.

Felle aanvallen in delta Rode Rivier

Hanoi. — Gisteren hebben de opstandelingen felle aanvallen gedaan op drie posten in het Zuiden van de delta van de Rode Rivier. Deze aanvallen konden met behulp van de Franse luchtmacht worden afgeslagen. De bezetting van een van deze posten, namelijk die te Thuc Hao, leed zeer zware verliezen.

De drie posten staan reeds drie weken bloot aan storingsaanvallen van de Vietminh.

Franse vliegers hebben eergisterenavond gemeld, dat de Vietminh convooien door de dalen van de Rode en de Zwarte rivier in de richting van de delta rijden en dat andere convooien worden samengetrokken in de heuvels 50 kilometer ten Zuid-Westen van Hanoi.

Vandaag plechtig consistorie te Rome

Vaticaanstad. — Z.H. Paus Pius XII heeft vandaag een plechtig consistorie van alle in Rome aanwezige kardinalen, aartsbisschoppen en bisschoppen gehouden om hun uiteindelijk zegel van goedkeuring te hechten aan de Heiligverklaring van Paus Pius X en vijf anderen. De heiligverklaring van Paus Pius X vindt zoals reeds gemeld plaats Zaterdag 29 Mei a.s.. De plechtigheid voor de andere vijf geschiedt op 12 en 13 Juni.

Atoombank zonder Rusland?

Washington. — Eisenhower heeft op een persconferentie meegedeeld, dat hij de mogelijkheid bestudeert om zijn plan voor een atoombank uit te voeren, ook zonder dat de Sovjet-Unie ermee instemt.

Marie Dionne wordt novice

Quebec. — Marie Dionne, een van de 19-jarige Dionne-vijflingen, zal aanstaande Maandag novice worden in de orde van het H. Sacrament, die zich toelegt op arbeid in stilte. Haar vier zusters — Yvonne, Annette, Cécile en Emilie — zullen door een ijzeren traliewerk in de kloosterkapel toekijken, wanneer Marie zich hult in het blanke wollen gewaad en de katoenen sluier van de novice. Na een noviciaat van twee jaar zal Marie, indien zij besluit in de orde te blijven, de geloften van armoe, kuisheid en gehoorzaamheid afleggen.

RTC-Isaac Debrot ziet Hitler's pantser-auto

(Van onze speciale correspondent)

Den Haag — Voor de ingang van het Binnenhof — het hart van het Koninkrijk, dat wij bezig zijn een nieuwe stijl te bezorgen — staat een wonderlijke tent. Is hier een stuk circus neergedwarreld, of zijn jullie Hagenaars altijd zo vrolijk, vroeg ons de heer I. Debrot, die vis à vis deze tent zijn biertje zat te drinken. Er klinken allerlei geluiden van stemmen, afgewisseld met muziek, uit dat gevaarte in wit en blauw, dat voor de oude stadhouderspoort is opgesteld. Maar de heer Debrot wist niet wat hij zag, toen wij hem binnen brachten.

Daar stond op een verhoging, versierd als een Spaanse stier die zijn dood tegemoet gaat, nadat de toreadores hem de flanken vol vlaggetjes hebben gestoken, de meest spectaculaire oorlogstrofee uit de jaren 1940-'45: Hitlers pantserwagen. Een acht cylinder Mercedes-Benz, speciaal gebouwd om de dictator veilig op te bergen, wanneer hij parades moest afnemen of zich snel van het ene deel van hun rijk naar het andere verplaatsen. Een wonderlijk machien, deze enorme open slee, waar de hele dag de stem van een explicateur, afgewisseld met gramofoonmuziek (!) omheen dwarrelt. De Nederlanders hebben thans de gelegenheid met hun handen een historisch stuk te betasten, waaruit het karakter van de psychopaat-dictator Hitler ten duidelijkste uit spreekt.

Men kan met een voorhamer op de vloer timmeren om het doffe geluid van een dikke pantserplaat te horen, men kan de 43 c.m. dikke ruiten betasten, waar een Frans officier, toen de wagen in Berchtesgaden werd gevonden, zijn mitrailleur op leeggeschoten heeft. Het enige effect was dat er een paar schrammen en splinters in de ruit kwamen. Geen kogel ging er doorheen. Men kan de zware deuren openmaken en constateren, dat er voor enige tientallen tonnen staal in verwerkt is en verder kan men zien hoe vernuftig de benzinetanks zijn geconstrueerd: zo dat zij niet lek geschoten konden worden. Vloeibare rubber trok automatisch het gat weer dicht. Men kan zien, hoe de dictator, die in zijn ijdelheid niet kleiner wilde lijken dan zijn lange slungels van lijfwachten, zich een zeteltje liet construeren dat precies het verschil opheft met zijn langste satraap. Hij zat wat hoger en niemand die het van buitenaf in de gaten had, dat Hitler, die zo groot leek, toch eigenlijk maar een klein manneke was......

Debrot is een te fatsoenlijk man om zich over te geven aan de oogluikend toegelaten hebbelijkheid van de bezoekers, om als aandenken een ventieltje uit een van de wielen te draaien en mee naar huis te nemen. De Internationale Vereniging van Oudstrijders, die de wagen in heel Europa tentoonstelt en er af en toe met een vaart van over de 200 K.M. mee vandoor gaat, heeft een 500-tal van die ventieltjes in voorraad genomen. Per dag worden er zo'n twintigtal meegepikt......

Maar waarom is dat malle ding hier nu juist bij het begin van de R.T.C. bij de ingang van jullie meest historische plek in het land neergezet? Dit is een vraag waarover wij ons het hoofd gebroken hebben. Symbolische betekenis moet men daar eigenlijk maar niet aan toekennen, was onze eerste reactie. Maar misschien dat deze van zijn oude glorie ontdane oorlogstrofee toch nog niet zo'n gekke rol vervult. Als teken aan de wand n.l. van een ten onder gegane dictatuur en dus als verwijzing naar een regie, dat gebaseerd is op goede democratische beginselen. Dat is dan echter voor degenen die iets verder willen denken dan wat de Duitsers noemen „das Maschin an sich".

Eisenhower over wapenzendingen naar Guatemala

Washington. — Naar aanleiding van de wapenzending uit Polen naar Guatemala heeft president Eisenhower verklaard, dat het verschrikkelijk zou zijn, indien op dit continent een communistische dictatuur zou worden gevestigd.

De wapenverscheping, aldus de president, werpen een schril licht op de omstandigheden, waaronder de recente inter-Amerikaanse Conferentie te Caracas de resolutie tegen de communistische penetratie van Latijns-Amerika aannam.

Landskind in het Onderwijs

Bestuurscollege ging niet over één nacht ijs

Willemstad. — Het Bestuurscollege heeft tijdens de maandelijkse persconferentie gisteren zijn ontstemming uitgesproken inzake een publicatie in een der plaatselijke avondbladen waarin het voornemen van het BC, om een groot aantal kwekelingen in de gelegenheid te stellen de Nederlandse Kweekscholen te bezoeken, ernstig becritiseerd werd.

De „Amigoe" kon in haar publicatie van Dinsdag de zaken in meer normale proporties terugbrengen, waarin wij het Bestuurscollege alle recht konden doen wedervaren.

De persconferentie bracht geen nieuwe gezichtspunten aan het licht. Uit de verklaringen van de wnd. gezaghebber C. Sprockel bleek duidelijk, dat het Bestuurscollege niet over één nacht ijs is gegaan, dat voldoende maatregelen zijn genomen om de leerlingen onder controle te houden, zowel t.a.v. hun gedrag als hun vorderingen.

Er werd nog eens op gewezen, dat de uitgegane circulaire niets anders betekende dan het houden van een z.g. „wapenschouw", om te zien hoeveel candidaten zich beschikbaar stellen en hoeveel er in Nederland geplaatst kunnen worden.

Contact heeft — gelijk wij reeds wisten te melden — plaats gevonden.

De beurs bedraagt maximaal f 3000.— (Ned. crt) per leerling per jaar, de vereniging „Oost en West" zal namens het BC optreden als „voogd" der pupillen.

De vraag of het niet mogelijk is om de plaatselijke opleidingen hier aantrekkelijker te maken, zodat de kwekelingen in eigen omgeving kunnen studeren werd door het BC op grond van de praktijk als „onmogelijk en moeilijk uitvoerbaar" betiteld.

In Nederland werkt het klimaat en andere omstandigheden gunstiger, de kosten voor lessen en kleding, voeding, enz. zijn door de gunstige valuta verhoudingen dermate gunstig, dat dit experiment gerechtvaardigd is. De heer Boezeman gaf terzake enkele interessante financiële gegevens, waaruit bleek, dat het inderdaad voordeliger is deze weg te bewandelen. Er werd bovendien aangetoond, dat het de bedoeling is om enkele injecties toe te passen, opdat de grote achterstand in onderwijzend personeel zou kunnen worden ingelopen.

Is eenmaal de achterstand is ingelopen zal de plaatselijke onderwijsopleiding dienen te zorgen voor de normale aanvullingen.

Interessante gegevens

De secretaris, de heer J. van Toorn, deelde op verzoek van het Bestuurscollege mede, dat op de A-scholen 2643 leerlingen gaan, van de 59 leerkrachten zijn er slechts 4 bevoegd; op de B-scholen zijn 7384 leerlingen met 155 onderwijskrachten, waarvan 96 leerkrachten met de vierde-rang en 4 kwekelingen, op de Mulo-scholen zijn de verhoudingen normaal te noemen, ruim 10.050 leerlingen bezoeken de Mulo-scholen, waaraan 353 leerkrachten verbonden zijn, waarvan er 7 de vierde-rang hebben en voorts één kwekeling les geeft.

Het accres is groot, het Bijzonder onderwijs alleen al, aldus de heer van Toorn, heeft 700 leerlingen meer en dit aantal neemt nog steeds toe.

Ook bij de Volksgezondheid

Gedeputeerde C.D. Kroon deelde in aansluiting op bovenstaande mede, dat ook bij de volksgezondheidsdienst een dergelijk streven wordt toegepast. Enkele doktoren worden n.l. op kosten van het Eilandsbestuur in de gelegenheid gesteld zich in Nederland te gaan specialiseren. Zo heeft het Eiland nodig een longspecialist, waarvoor een arts naar Nederland zal gaan om zich in dit onderdeel van de medische wetenschap te gaan bekwamen.

Contact-avond

Willemstad. — Hedenavond zal in het St. Thomascollege een contact-*avond gehouden worden, om het con*tact tussen de ouders en leraren te verstevigen. De opening van de avond zal geschieden door het Hoofd van de school, waarna de leraar T. Sprockel enige woorden in de landstaal tot de ouders zal richten. Na de pauze wordt de tekententoonstelling geopend. Deze is zeer interessant, aangezien er vooral naar gestreefd is om een grote weg open te laten voor eigen initiatief. Verschillende tekeningen zijn zeer aardig om te zien. De tentoonstelling zal voor het publiek geopend zijn op Zaterdag van 9 tot 11 uur, en van 4 tot 6 uur, terwijl op Zondag van 10 tot 12 uur gelegenheid zal worden gegeven de tentoonstelling te bezichtigen.

WILDE AAN BOORD GAAN VAN „CONTE BIACAMANO"

Willemstad. — De „Dockpolice" van de Prins Hendrikwerf verzocht gistermiddag omstreeks half een assistentie van de politie, daar de man D.S. zich onrechtmatig aan boord wilde begeven van het Italiaanse passagiersschip „Conte Biacamano". De man verkeerde enigszins onder invloed van sterke drank en wilde met een mes vechten. De vechtersbaas werd van het schip verwijderd, het mes werd in beslag genomen en aan de politiewacht Brionplein in bewaring gegeven.

WEER ZO'N OUDE BEKENDE

Willemstad .— De recherche loopt de oude „vriendjes" steeds weer tegen het lijf. Gisteren werd er ook weer een aangehouden, die reeds kennissen heeft op het Stadhuis en politie-bureau. Het is M.M. die aangehouden en ingesloten werd wegens verduistering.

De man is stoffeerder en had geld, dat hij ontvangen had voor het kopen van bekleding voor stoelen, geheel ten eigen bate aangewend. Hij „logeert" nu.

WEERBERICHT

Max. temp. 31.0 C (87.8 F) Min. temp. 25.8 C (78.4 F) Gem. 26.9 C (80.4 F).
Max wind 21, Min. 9 Gem. 14 knopen.
Vochtigheid 70.2°/o. Neerslag geen
Helder 4, Licht bew. 6 Bewolkt 1 Zw bew. 13 uren.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 8 in, 3 uit. Tankschepen 17 in, 1 uit. Zeilschepen 4 in, 8 uit. Passagiers landend 27, vertrokken 114, doorgaand 234

Hato: Vliegtuigen 10 in, 11 uit. Passagiers landend 118, vertrokken 98, doorgaand 40.

Conte Biacamano nr Carthagena, **Lara** v Pto Cabello, **Eloisa** nr La Guaira, **Parn** v Lissabon, **Triton** nr Pto Cabello, **Ino** v Aruba.

VERS VAN DE PERS

Focus. — Fotografisch tijdschrift
Uitg: Focus, Bloemendaal

Wij ontvingen de 10de aflevering van „Focus", dat dit keer weer nieuws vertelt over de Photokina 1954. Veel waardering vinden wij over de kleurenfilm Afgacolor, die hier nog steeds niet te verkrijgen is. Over het algemeen worden in deze rubriek het Photokinaverslag enkele toestellen gememoreerd, welke wij hier reeds hebben kunnen zien, o.a. de Bertram 6 x 9 camera met uitwisselbare optiek en automatische afstandskoppeling voor iedere lens. De Zeiss Super Ikonta III heeft — hoe kan het anders — concurrentie gekregen van de nieuwe Agfa Isolette met het adjectief Super. Deze Super Isolette is uitgerust met een Anastigmat Solinar f 3.5; er is volautomatisch filmtransport, de lens is gekoppeld aan een afstandmeter en heeft buitendien een synchro-compur tot 1 500 sec. Uiteraard ook bij dit toestel een filmindicator, volledige synchronisatie voor X en M. Voorts vermeldt „Focus" de bekende rubrieken waarmede Focus zoals altijd weer up-to-date is.

Dezer dagen bracht generaal Gruenther in gezelschap van zijn echtgenote en de minister van Oorlog en Marine, Ir C. Staf, een bezoek aan de „Keukenhof" te Lisse.

Feestavond Vaerssenbaai

Willemstad. — Op 5 Juni a.s. zal op Vaersenbaai weer een grote dansavond worden gehouden waaraan vele attracties verbonden zijn.

De gehele opbrengst van deze avond zal ten bate zijn van het Gebrekkige Kind. Vele particulieren hebben hun medewerking aangeboden, terwijl de bekende Leonard's Band, evenals het gevierde „Cuarteto Alegre", geheel vrijblijvend de muzikale omlijsting zullen verzorgen.

Vaersenbaai staat ervoor bekend, zijn feestavonden altijd te doen slagen, zodat een grote opkomst van dansliefhebbers wordt verwacht, waardoor de opbrengst eveneens zeer groot zal zijn. Dergelijke initiatieven van verenigingen en clubs worden natuurlijk van harte toegejuicht. Het doet ons goed te weten, dat in het dagelijkse leven de gebrekkige kindertjes van de Vallei van Santa Maria niet worden vergeten.

TWEEDE RADIO-AANVRAGE

Willemstad. — Naar wij vernemen heeft de heer A. M. Arends op Aruba een vergunning aangevraagd voor het exploiteren van een radio-omroep-bedrijf. De stukken zijn bij de Radio Advies Raad in circulatie. De heer Arends was destijds medewerker van de heer Kelkboom.

EN MARCHA

Willemstad. — Hedenavond 21 uur zal voor de Curom een aanvang worden gemaakt met de eerste uit een maandelijkse serie van radioprogramma's, waarin Antilliaanse krachten hun medewerking zullen verlenen. De titel luidt „Talentonan Curazoleño en marcha", het geheel staat o.l.v. de heren A. Quast en H. Rosario.

Palermo. — Drie personen hebben het leven verloren toen een Frans militair vliegtuig ten Noord-Westen van Parijs in botsing kwam met een zweefvliegtuig.

Lightning met 64-21 verslagen

Chinese Little Devils waren een klasse sterker

Willemstad. — Gisteravond vond op het basketballveld van het St. Thomas College de eerste wedstrijd uit een serie van vier plaats tussen de gasten uit Suriname n.l. China's Little Devils en Lightning. Vijf minuten over acht betraden de gasten, gekleed in het zwart onder daverend applaus van de talrijke aanwezigen door een hoepel het terrein op, gevolgd door de spelers van Lightning. Mevr. Romny bood namens de Dragons, de Madrina Mevr. Kauw-A-Tjoe, van C.L.D., die met de ploeg is mede gekomen, een ruiker aan, waarna het aanvangssignaal gegeven werd door de referees Hernandez en Römer, die de wedstrijd voortreffelijk leidden.

Direct nam C.L.D. de leiding met een prachtige worp van G. Chin-A-Sen, deze quarter verliep in het voordeel van de gasten met 15—0. Lightning, die zich van de zenuwachtige kant toonde, bleek niet in staat te zijn een tegenpunt te scoren. In de tweede quarter was het wederom C.L.D., die de leiding nam met een worp van Otmar Sibilo. Thijsse van Lightning beantwoordde deze worp. C.L.D. speelde als ware er geen tegenstanders, de quarter eindigde wederom in hun voordeel met 23—6. In de derde quarter was het wederom C.L.D., die de leiding nam met een reuze worp van Oswald Sibilo, die een donderend applaus uitlokte. Thijsse kwam er aan te pas om voor Lightning een tegenbasket te plaatsen. C.L.D. nam het in deze quarter niet erg serieus, het eindigde met 10—9 in hun voordeel.

De laatste quarter, waarin de gasten het solo spel gingen toepassen, was het kijken alleszins waard. H. Chin-A-Sen nam hierbij de leiding, gevolgd door Barrow van Lightning. Ook de laatste quarter verliep in het voordeel van C.L.D. met 16—6. Het scorebord wees bij het eindsignaal 64—21, een daverende overwinning, voor de beter spelende C.L.D., die met vlugheid, lenigheid en techniek verdiend gewonnen heeft.

Bij de gasten was het Otmar Sibilo, die het hoogste aantal punten op zijn naam wist te boeken. Voor Lightning waren het Thijsse en Barrow met elk 6 punten. Wij raden alle sportvrienden aan om deze water vlugge knapen te gaan zien, zij maken met hun fantastisch spel een goede indruk. Morgenavond vindt eveneens op het terrein van het St. Thomas College, inplaats van het Bargebad zoals abusievelijk gemeld was, de tweede wedstrijd plaats en wel tegen Sithoe. Aanvang 8 uur.

Snelschaken

Zonenschain reeds uitgeschakeld.

Willemstad. — Ieder jaar opnieuw weer staan we verbaasd over de verrassingen, die de voorronden om het snelschaakkampioenschap te zien geven, veroorzaakt door het abnormale tempo van tien seconden per zet.

Het weggeven van lichte stukken is dan ook zeer gewoon; het schenken van dames zonder er enige compensatie voor terug te krijgen behoort ook zeker niet tot de uitzonderingen.

Er werd in zes groepen gespeeld door in totaal 39 deelnemers, waarvan de gemiddelde speelsterkte beslist hoger was dan in voorgaande jaren. En tot onze verwondering zagen we na twee ronden van de zeven onze ongekroonde snelschaakkampioen Zonenschain reeds practisch uitgeschakeld door Keur en Soeterboek. Zo kan het verkeren.

De winnaars van deze voorronden werden na afloop door loting in de volgende groepen ingedeeld:

Groep A.	*Groep B.*
1. Schob.	1. J. Fruchter
2. Pang-Atjok	2. Thomas
3. van der Mark	3. O. de Leon
4. Keur	4. Meit
5 Soeterboek	5. Rigaud
6. Luyando	6. Gandelman

In deze groepen zal morgenavond in het R. K. Zeemanshuis de semifinale gespeeld worden in de vorm van een enkelrondige competitie. De drie hoogste geeindigden van beide groepen, in totaal zes spelers dus, komen op Maandag 24 Mei a. s. in de finale uit, die in het Repetitielokaal Asiento zal worden verspeeld, ook weer in de vorm van een enkelrondige competitie.

Dezer dagen ontving H.M. Koningin Juliana een delegatie van de Unesco-conferentie op het paleis Soestdijk. De foto toont H.M. met de congressisten in de paleistuin.

Eenstemmig advies van deltacommissie

AFSLUITING VAN ZEEARMEN

ARBEIDSDUUR: 20 à 25 jaar
KOSTEN: 1,5 à 2 milliard

„Sluit de zee-armen zo spoedig mogelijk af," aldus adviseert de Deltacommissie in haar derde interimadvies aan de minister van Verkeer en Waterstaat. Dit algemeen verwachte advies is eenstemmig gegeven door de tien deskundigen die in de Deltacommissie onder presidium van ir. A. G. Maris, directeur-generaal van Waterstaat, zich over het vraagstuk van de benedenloop der rivieren en de zee-armen beraden, n.l. dr. ir. V. J. P. de Blocq van Kuffeler, prof. ir. P. Ph. Jansen, jhr. ir. C. L. C. Kretschmar van Veen, ir. G. P. Nyhoff, dr. ir. J. A. Ringers, prof. ir. J. Th. Thysse, ir. R. Verloren van Themaat, ir. J. W. de Vries, ir. L. T. van der Wal en de secretaris dr. ir. J. van Veen. Naar schatting van de commissie zal het afdammen van de zee-armen, tussen de Wester-Schelde en de Nieuwe Waterweg, twintig tot vijfentwintig jaar arbeid vergen. De kosten zouden tussen anderhalf en twee milliard gulden liggen. welk bedrag, verdeeld over deze reeks jaren, door ons volk te dragen zou zijn.

Voordeliger dan verhoging van de dijken

De Deltacommissie heeft zich beraden over het verhogen van de dijken in de rampgebieden en het leggen van dammen door het Haringvliet, Het Brouwershavense Gat, de Oosterschelde en het Veere Gat. De laatste methode, aldus het eenstemmige oordeel, is thans technisch mogelijk en biedt de grootste veiligheid. Te meer, omdat de bestaande dijken dan als tweede waterkering kunnen blijven bestaan. Verhoging van de dijken wordt even duur als afdammen.

Verdere voordelen van het afsluiten der zeegaten noemt de commissie naast de korte, gesloten kustlijn, gevormd door duinen en dammen, die eenvoudig en overzichtelijk onderhoud mogelijk maakt, een goede beveiliging voor de toekomst, die ook in geval van een ongunstige wijziging in de niveaux van land en zee aan dergelijke moeilijkheden op eenvoudige wijze het hoofd kan bieden.

Verhogen der dijken wordt ontraden

Het verhogen van de honderden kilometers lange bestaande dijkvakken wordt door de commissie ontraden. Deze dijken hebben de meest uiteenlopende samenstellingen, die op vele punten gebreken of zwakke plekken zullen vertonen. Regelmatig goed onderhoud zal zorg blijven baren. In de toekomst zal, na verhoging in het heden, practisch geen verhoging mogelijk zijn.

De vaart op de af te dammen wateren zal veiliger worden door het wegvallen der getijden. Vaarwegen kunnen verkort en dieper worden, havens verbeterd.

Naar de mening van de commissie zal het overtollige opperwater van Rijn en Maas via sluizen in het Haringvliet geloosd moeten worden en voorts door de Rotterdamse Waterweg moeten worden afgevoerd. Bij door storm gestremde lozing zullen de door het afsluiten gevormde bassins voldoende bergingscapaciteit hebben voor overtollig polderwater en rivierwater. Voor thans bij eb lozende polders zullen weinig kostbare voorzieningen moeten worden getroffen.

Fatale gevolgen voor de visserij

De Deltacommissie is zich van de fatale gevolgen van het afsluiten der zeegaten voor de visserij en schelpdierenkwekerij bewust. De algemene veiligheid acht zij echter van hoger orde, ook al zal zij zich ernstig beraden over de mogelijkheid of bij het scheppen van voldoende veiligheid voor het Zuidwesten des lands ernstige schade voor deze bedrijven kan worden beperkt.

De commissie wijst op de betere verbindingsmogelijkheden, die met de afdammingen gepaard zullen gaan. Deze zullen tot de economische en sociale ontwikkeling van Zeeland en Goeree-Overflakkee in aanzienlijke mate bijdragen. Dit is niet slechts van gewestelijke, doch ook van nationale betekenis en past geheel in de lijn van de vormingsgeschiedenis van het Westen des lands. Voor land- en tuinbouw zullen de voordelen van een afsluiting zeer groot zijn. De verzilting zal bestreden worden en voldoende reserve aan zoet water zal kunnen worden gevormd om een gunstige landbouwproductie mogelijk te maken, ook bij lage rivierstanden. De zoutgrens op de Waterweg zal kunnen worden teruggedrongen. Het zoetwaterbekken zal tevens industriële ontplooiing op de eilanden mogelijk maken, terwijl de drinkwatervoorziening kan worden verbeterd.

Indien de bestaande dijken zouden worden verzwaard, dan zou pl.m. 2500 hectare cultuurgrond opgeofferd moeten worden. Bij afdamming zal een beperkte hoeveelheid cultuurgrond kunnen worden aangewonnen.

De Deltacommissie heeft zich in dit derde interimadvies nog niet uitgelaten over de waterstaatkundige oplossing van de afsluiting.

In een schetskaartje staan de dammen schematisch aangegeven tussen Voorne ten Westen van Hellevoetsluis en Stellendam door het Haringvliet, tussen de Goereese duinstrook en een punt Westelijk van Brouwershaven op Schouwen (ongeveer Scharendijke), van Burghsluis op Schouwen naar Noord-Beveland, Westelijk van Kolijnsplaats en door het Veere Gat. Door de Zandkreek zou verder mogelijk een dam met een sluis moeten komen, Westelijk van Sas van Goes. tussen Duiveland en Flakkee geeft een stippellijn de mogelijkheid van een dam (met sluis) aan, evenals door het Volkerak tussen Ooltgensplaat en de Brabantse kust. Een afsluiting van het Spui tussen Putten en de Hoekse Waard en de beweegbare stormvloedkering in de Hollandse IJssel, zoals die in het tweede rapport werd geadviseerd, zijn eveneens schematisch ingetekend.

De commissie schrijft zich er rekenschap van te hebben gegeven, dat behoudens de afdammingen complementaire werken zullen moeten worden uitgevoerd indien men aan de gestelde eisen van waterkering wil voldoen en voorts de belangen van water- en ijsafvoer, scheepvaart en visserij op goede wijze wil behartigen.

Indien men de bestaande dijken zou verhogen, dan zou die verhoging 1.5 tot 2 meter moeten bedragen. Nog afgezien van het feit, dat deze verhogingen moeilijk zullen zijn te verwezenlijken, biedt een afsluiting van de zeegaten aanzienlijk meer voordelen.

In de toelichting wordt voorts o.m. gezegd, dat uit gegevens is gebleken, dat de uitzonderlijke stormvloed van Februari 1953 zodanig was, dat men nog hogere waterstanden als toen kan verwachten.

Dammen zullen op den duur goedkoper te onderhouden en voordeliger zijn dan het verzwaren van honderden kilometers dijken van diverse samenstellingen. Bovendien zullen de dammen onder beheer van het Rijk komen, terwijl beheer en onderhoud van het dijkstelsel in het Zuidwesten des lands thans is verdeeld over het Rijk, drie provincies, 28 gemeenten, 13 hoogheemraadschappen, 64 waterschappen en 125 polders. De draagkracht van deze organen loopt ver uiteen.

Bij de afdamming zal men een noodzakelijke verhoging van de dijken langs de Waterweg niet kunnen ontgaan, doch de te treffen voorzieningen worden eenvoudiger dan als men de gaten niet afsluit.

Hoewel de Deltacommissie zich zeer grote technische moeilijkheden bij het afdammen niet ontveinst, wijst men er anderzijds op, dat door de Zuiderzeewerken en de herstelarbeid na 1945 en de ramp een grote en veelzijdig georiënteerde kern van specialisten in vele sectoren en van verschillende rang is ontstaan, waarop thans gesteund kan worden.

Stormvloedkering
Reeds verhoogde Schouwense dijk
Hoofdafsluitingen v.d. zeearmen
Mogelijke bijbehorende werken
PLAATS NOG NIET BEPAALD
Vorming v. zoetwaterreservoir
Bestaande dijken.
Duinen
Grens

NYLON-KLEDING VAN INVLOED OP SCHEEPSKOMPASSEN

Wellington. — De Nieuw Zeelandse regering heeft verklaard, dat onderzoekingen van het ministerie van marine tot de ontdekking hebben geleid, dat de nylon-onderkleding van zeelieden de naalden der scheepskompassen op bepaalde punten hevig doen trillen.

MISPLAATSTE GRAP

Even nadat de laatste trein naar Den Bosch het M.P.-station verliet, heeft een passagier tegen een Bosschenaar, die zat te soezen, gezegd, dat hij al in Den Bosch was. De Bosschenaar is daarop meteen uit de rijdende trein gesprongen, doch liep slechts een schaafwonde aan zijn lip op. Hij heeft echter een proces-verbaal gekregen, omdat hij aan de noodrem getrokken zou hebben.

Oranjestad. — Ook de districten zijn niet meer veilig. Te Santa Cruz werd de magazijndeur van de Aurora Store geforceerd, waardoor de dieven in de winkel konden komen. Hun buit bestond uit f. 50.—.

Processie in Italië afgelast

In Ottaviano in Italië hebben zich moeilijkheden voorgedaan bij de traditionele processie ter ere van de patroon van de stad, de aartsengel Michael.

Sedert onheuglijke tijden werd op 8 Mei een beeld van de aartsengel in processie uit de kathedraal door de stad gedragen. De nieuwe bisschop kon er zich moeilijk mee verenigen, dat men gewoon was tijdens de processie ook kinderen, in engelen-gewaad met vleugeltjes gestoken, aan touwen uit de ramen van gebouwen te laten „vliegen". Reeds vele malen is het voorgekomen, dat zulke „engeltjes" van opwinding ziek werden.

De bisschop had aanvankelijk, gezien de gehechtheid van het volk aan de traditie, nog toegestaan, dat er boven de eerste rustplaats van de processie twee engeltjes zouden „vliegen". Men vatte dit echter als een volledig toegeven op, en toen de processie deze keer uittrok, werden overal op de daken van de gebouwen langs de processieroute „engeltjes" voor een „vlucht" in gereedheid gehouden. De aartspriester Saviano liet de processie toen naar de kathedraal terugkeren.

Onder hevige opwinding van het publiek zetten de dragers het beeld van de aartsengel op de straat neer. Politiejeeps kwamen er aan te pas om al te drastische betogingen tegen de aartspriester te voorkomen. Er kwamen geen vrijwilligers naar voren, om het beeld naar de kathedraal terug te brengen en tenslotte werd dit door politie en geestelijken gedaan.

Het Oostduitse nieuwsbureau A.D.N brengt een bericht, volgens hetwelk Gerhard Kapahnke, „een agent van de Westduitse spionnage-organisatie Gehlen, een vroegere generaal van Hitler", naar Oost-Berlijn uitgeweken is en zich gemeld heeft bij de veiligheidsdienst aldaar. Eerder in de maand deelde de Westberlijnse politie mede, dat Kapahnke en zijn echtgenote kort na de verdwijning van de Russische emigré dr Troesjnowitsj en Heinz Glaeske verdwenen waren.

PARAMARIBO
De Indonesiers en het kiesrecht

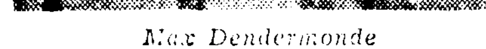
Paramaribo. — De positie der Indonesiërs in Suriname besprekend in verband met de R.T.C., vernam het ochtendblad „De Tijd" van juristen, dat er mogelijkheden zijn hun het kiesrecht terug te geven. De meest aan te raden weg zou zijn wijziging van de Interimregeling op korte termijn en opname van deze wijziging in het definitief statuut.

Er zou ook een oplossing te vinden zijn om hen bij de volgende verkiezing in de gelegenheid te stellen te kiezen door bij landsverordening te besluiten alsnog de kiezerslijsten aan te vullen.

Het blad ziet echter een addertje in het gras, als deze mensen ook het passief kiesrecht moeten krijgen, omdat in de Staten dan ook niet-Nederlanders komen. Het zou daarom het beste zijn het passief kiesrecht slechts te gunnen aan hen, die het Nederlanderschap kiezen.

Het blad zegt ook nog, dat de Verenigde Hindostaanse Partij zich verzet tegen teruggave van het kiesrecht aan de Indonesiërs, die het Nederlanderschap verwierpen. De Nationale Partij Suriname — de fractie in haar geheel — heeft het streven van de Landsregering om deze mogelijkheid te openen gesteund.

Volgens het blad zal de Kaum Tani Persatuan Indonesia Surinam, die thans twee afgevaardigden in de Staten heeft, weinig kans bij de verkiezingen van het volgend jaar maken, als de Indonesiërs het stemrecht niet herkrijgen.

„Voorwaarts"-spelers geschorst

Paramaribo. — In de Sur. Voetbalbond is een disciplinaire kwestie gaande die geleid heeft tot schorsing van 6 spelers van een der sterkste 1ste klassers, Voorwaarts.

Het gaat erom of verenigingen hun spelers kunnen toestaan buiten SVB verband te spelen. Een bestuursvergadering hierover gehouden kwam niet tot een beslissing toen de stemmen staakten en bondsbestuur zich van stemmen onthield om geen beslissing te forceren.

Voorwaarts' bestuur is van mening dat niet buiten SVB verband gespeeld mag worden en schorste 6 spelers die toch elders speelden voor 6 maanden trots de bondscompetitie aan de gang is en Voorwaarts geen slecht figuur daarin heeft geslagen tot dusver.

INDONESIE MOEDIGT REPATRIATIE NIET AAN

Paramaribo. — Dr. Sudibje van het Indonesische Hoge Commissariaat in Nederland kwam hier aan op een bezoek van een paar dagen dat geen politiek karakter draagt. Hij is eigenlijk op een tocht door enkele Amerikaanse landen om er de positie van aldaar wonen Indonesiësiers op te nemen.

Hij zei op een persconferentie, dat de Indonesische regering repatriatie niet aanmoedigt. Wat betreft de uit Suriname gerepatrieerden achtte hij de tijd nog te kort om een oordeel over deze repatriatie te geven.

MET RECES

Paramaribo. — De Staten hebben besloten om voor een maand op reces te gaan. Met de leden die naar de RTC vertrokken, en de leden die de oriëntatiereis door het Caribisch gebied ondernemen, zal er toch geen quorum zijn om te kunnen vergaderen.

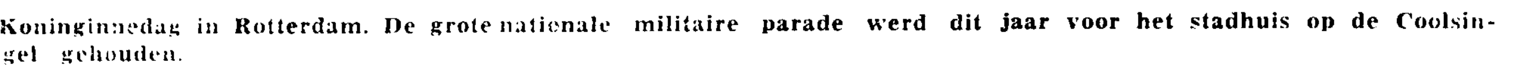
DE VOORZITTER VAN DE SURINAAMSE STATEN

Paramaribo. — Voor het voorzitterschap der Staten werden voorgedragen de heren Bergen en Mungra en voor het onder-voorzitterschap de heren Kolader en Pengel.

Het is een goed gebruik, dat van elk dubbeltal de eerstgenoemde wordt benoemd.

GRUNBERG MET PENSIOEN

Aan de oud-Advocaat-Generaal Mr. E. E. Grunberg is, gerekend van 2? December 1953, eervol ontslag uit 's Landsdienst verleend, onder toekenning van pensioen.

Koninginnedag in Rotterdam. De grote nationale militaire parade werd dit jaar voor het stadhuis op de Coolsingel gehouden.

DE WERELD GAAT AAN VLIJT TEN ONDER
Wonderlijke roman van Max Dendermonde

Max Dendermonde

Max Dendermonde heeft een roman geschreven, die in zekere zin iets nieuws is in onze literatuur, hoewel nu ook weer niet zó nieuw, dat men zich over het verschijnen er van hooglijk hoeft te verbazen. De toon, die de muziek maakt in „De wereld gaat aan vlijt ten onder", want zo heet Dendermonde's roman, zit al langer dan vandaag in de lucht, eigenlijk al van het moment af, dat we leerden begrijpen, dat het met de „Vooruitgang" in deze wereld niet zo best was gesteld. Waar gaat het heen met ons, die steeds maar weer nieuwe records vestigen, barrières doorbreken, vernietigingsmogelijkheden ontdekken?

Ernstig en speels

't Is allemaal wel mooi bedoeld: om ons het leven behaaglijker en gemakkelijker te maken. Maar wij worden de slaaf van de machten die wij oproepen; wij zijn leergierige en bevattelijke tovenaarsleerlingen, maar de situatie „loopt ons uit de hand". Deze tussen aanhalingstekens geplaatste uitdrukking heeft onlangs weer eens in het frontpaginanieuws gestaan i.v.m. enkele nieuwe H-bomexperimenten. Hoe speels, hoe quasi-luchtig; de dingen lopen ons uit de hand! Deze formulering van de ernst der wereldsituatie is verwant aan de manier waarop Max Dendermonde in „De wereld gaat aan vlijt ten onder" de dingen dezer dagen onder woorden brengt. Zijn roman is een uitzonderlijk staaltje van speelsheid en lichtvoetigheid.

Geen norse, onheilspellende toekomstroman in de geest van Huxley en Orwell; evenmin 'n diepgravende psychologische roman, waarin ons de hedendaagse geestverwarring in de ziel van een paar romanfiguren wordt gedemonstreerd. „De wereld gaat aan vlijt ten onder" is een boek waarvoor men in de Angelsaksische landen de soortnaam „science-fiction" heeft bedacht; wij zouden kunnen zeggen: reportage-romankunst. Als zodanig is echter Dendermonde's boek niet iets nieuws voor ons land. Want in de dertiger jaren, in de tijd van de Nieuwe Zakelijkheid, vierde dit soort romans hoogtij.

„De wereld gaat aan vlijt ten onder" is een late uitschieter van die nieuwe-zakelijkheidskunst. Iets nieuws voor ons land is het werk van Dendermonde niettemin, omdat er als nooit te voren in wordt „gespeeld" met de dingen die ons uit de hand lopen.

Schr. weet, de ernst van de situatie die hij beschrijft ten spijt, met onverstoorbaar optimisme te getuigen van de vele levenswaardige dingen die ons nog niet uit de hand zijn gelopen doch die wij inderhaast geneigd zijn over het hoofd te zien. Dat is weer wat anders dan „uit de hand lopen"! Hij houdt in dit boek een pleidooi voor wat zich waarschijnlijk het best omschrijven laat met levenskunst".

Radiatomie

In een charmante, intelligente, overigens ietwat eenzelvige jongeman uit het merendistrict van Noord-Amerika heeft hij dit onverstoorbaar optimisme belichaamd. Alec J. Wheaterwood, zo heet onze jongeman, werkt als barkeeper in het vacantiecentrum Oaklake; althans 's winters, wanneer het er rustig is en de kolonie bevolkt wordt door mensen

LITERAIRE KRONIEK

die daar rustig aan iets willen werken; 's zomers reist Alec als assistent van een man die lezingen houdt allerlei zomerkampen af, waar men zich 's avonds „cultureel wil ontspannen". Het verhaal is in sfeer van meet af aan een prachtig portret van Amerikaans leven en streven. Het is ook subtiel verwant aan de sfeer van bepaalde Amerikaanse romans; de schrijver er van staat critisch, maar met milde humor en met de nodige ironie temidden van die vreemde, grote, harde en toch behaaglijke Nieuwe Wereld. Onbehaaglijk laat hij het worden, zodra de regering toestemming heeft gegeven van Oaklake een centrum der moderne wetenschap te maken. Temidden van de ongerepte natuur verrijst daar eensklaps het Pousekovsky-Complex. Daar neemt men de meest gewaagde proeven, o.a. in het „radiatomisch verplaatsen van mensen" - een vondst, 'n „wetenschapsfictie" van Dendermonde, géén werkelijkheid vooralsnog!

De Pousekovsky's zijn een zeer wetenschappelijke familie, bestaande uit een oude professor, diens zoons, William en Bert, en 'n dochter Helen; de een is nog knapper dan de ander. Het geheel is een ware „braintrust". Als barman van het Complex komt Alec in nauwe relatie met hen. De gemakkelijke rust die er van hem uitgaat werkt beurtelings prikkelend en kalmerend op de familie Pousekovsky. Hij blijkt een machtige partner voor het debat over de kernvragen van het geluk te zijn. Door jullie vlijt, beweert hij, gaat de wereld ten onder. Als tegenwicht propageert hij een zalig nietsdoen. Successievelijk gaan de leden der geleerdenfamilie inzien, dat hij met zijn standpunt zo gek nog niet is, en dan richten zij, o dwaasheid in de ogen van de rustige Alec, een Luiheidsbond op en voor de idealen van deze bond zetten zij zich met hart en ziel in; zij kunnen het eenvoudig niet laten vlijtig te zijn.

Het gehele boek, zo reëel als het aandoet en zo weldadig als het is om te lezen, is overtogen met een irreëel, bijna sprookjesachtig waas. Wij worden meegevoerd op een wonderlijke reportagetocht door de wereld der exacte verbeelding. „De wereld gaat aan vlijt ten onder" is een wijs boek, zonder dat er nadrukkelijk enige wijsheden in worden gelanceerd. De lectuur er van spint de lezer stilletjes in en opent dan voor hem de meest romantische en van bereikbaar geluk vervulde perspectieven in een wereld die voor het overige aan „vlijt" ten onder gaat*).

*) Max Dendermonde: „De wereld gaat aan vlijt ten onder". Amsterdamse Boek- en Courant Mij., Amsterdam 1954.

Guus Weitzel 50 jaar

Een der populairste figuren uit de beginjaren van de radio, Guus Weitzel, vierde dezer dagen zijn 50ste verjaardag. Hoewel men het deze tenger gebouwde, ernstige radioman niet zou aanzien, is hij een der werkers van het eerste uur. Toen hij in Januari 1928 bij de AVRO kwam, had hij reeds enige tijd radiowerk bij de N. O. V. van Idzerda in Den Haag achter de rug. Na korte tijd bureauwerk eerste omroeper geworden, ontlaadde zich de gehele genegenheid van Nederland voor de jonge radio op zijn smalle schouders. Over de „radiobezetenheid" van de dertiger jaren kan Guus Weitzel merkwaardige verhalen vertellen.

Hij is er vrij nuchter en zelfs nog idealistisch onder gebleven. In zijn eenzame woning in het Corversbos begint hij de allure van een radio-Tolstoi te krijgen. Een Tolstoi dan in moderne kledij. Na de oorlog is Guus Weitzel overgegaan naar de Wereldomroep, waar hij, meer op de achtergrond, goed reportagewerk doet. Het is in Hilversum de gewoonte te constateren, dat Guus Weitzel nog veel meer kan. Dat dit geen geruchten zijn, heeft hij bewezen bij zijn uitstekende reportage van de dijkdichting in Ouwerkerk.

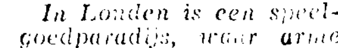
Bij zijn zilveren jubileum noemde Willem Vogt zijn oude medewerker en schildknaap „een prachtaardige, lieve man". Het is wel opmerkelijk, dat deze twee radiomannen, die beiden de tijd van de idolatrie van de radiomedewerkers nog hebben beleefd, geen van beiden de AVRO trouw zijn gebleven.

Londen. — De hertog van Windsor zal Maandag a.s., komende van Parijs, een bezoek aan Londen brengen. Men noemt zijn reis naar Engeland een „zakenreis".

Tussen neus en lippen

Fijngevoeld

In East Molesey in Engeland trad slager Stan Richards in het huwelijk. Zijn vrienden van de vakbond, waarvan Stan voorzitter is, hadden een fijngevoeld aardigheidje bedacht. Na afloop van de huwelijksplechtigheid werd het jonge paar buiten de kerk opgewacht door een erewacht met soepbenen. Als de vleesrantsoenering in Engeland wat ruimer was geweest, zou de erewacht wellicht een ereboog van rollades hebben gevormd. De zin voor symbolisch ceremonieel blijkt zelfs de Engelse slager aangeboren

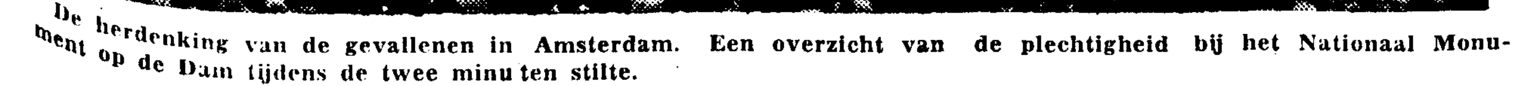
Speelgoed voor de armen

In Londen is een speelgoedparadijs, waar arme kinderen voor een faithing — iets meer dan een Nederlandse cent — een stuk speelgoed kunnen kopen. De toegang bestaat uit een poortje, dat ongeveer 1.20 m. hoog is, om te grote kinderen buiten deze goedkope „winkel" te houden. De speelgoedjes worden op Zaterdag verkocht. De ene Zaterdag mogen alleen jongens, de volgende alleen meisjes komen.

Deze eigenaardige speelgoedzaak bestaat al sinds 1907 en is gevestigd in het huis voor Maatschappelijk Werk in Fernstreet in Bromley-by-Bow, een gedeelte van Oost-Londen, waar de meeste gezinnen al blij zijn als ze wat te eten hebben. De stichtster is een zekere juffrouw Clara Grant, die onderwijzeres in die buurt is geweest. Zij wist een grote kring van donateurs en donatrices te vormen, die haar geld of het oude speelgoed van hun eigen kinderen gaven. Queen Mary is tijdens haar leven lange jaren een van haar weldoesters geweest. Miss Grant liet het gebruikte speelgoed opknappen en aantrekkelijk verpakken. Zij eiste een symbolische betaling, omdat zij van mening was, dat dit de kinderen een gevoel van onafhankelijkheid en eigenwaarde zou geven. Als het speelgoed niet voldeed, mochten de kinderen hun beklag doen. Miss Grant is in 1949 overleden, maar haar „winkel" heeft haar overleefd. Veertig jaar geleden plachten elke Zaterdagmorgen zich ongeveer 500 kinderen met hun faithing in de groezelige knuistjes voor het lage poortje te verdringen, waarboven het opschrift staat: „Komt maar binnen, kind'ren klein; groten moeten hier niet zijn". Tegenwoordig zijn het er nog nauwelijks maar 100. Een teken, dat de ergste armoede in Fernstreet begint te verminderen. Ook het poortje is in de loop van de jaren 10 cm. verhoogd moeten worden, omdat de kinderen nu langer van stuk zijn dan vroeger, hetgeen op betere voeding duidt.

Ook staking in Guatemala

Guatemala. — Vijfduizend arbeiders van de „United Fruit Company" zullen in het Noorden van Guatemala vandaag het werk neerleggen voor een loonsverhoging. De wettigheid van deze staking werd Zaterdag erkend door de rechtbank en de vakverenigingsleiders. De laatsten vroegen aan de legerleiding troepen ter plaatse te zenden teneinde er de orde te handhaven. Het is niet uitgesloten, dat de beweging zich zal uitbreiden tot de arbeiders der „United Fruit Company" in de omgeving van Guatemalastad.

De herdenking van de gevallenen in Amsterdam. Een overzicht van de plechtigheid bij het Nationaal Monument op de Dam tijdens de twee minuten stilte.

Klein-Seminaries gesloten

In HONGARIJE is een groot tekort aan priesters

Regering werkt godsdienstonderricht krachtig tegen

Het is al weer vijf jaar geleden, dat de volksregering van Hongarije Kardinaal Mindszenty als een gemene misdadiger tot zestien jaar gevangenschap veroordeelde. Veel zijn wij gedurende deze vijf jaar over de primaat van Hongarije niet te weten gekomen, de berichten waren uiterst spaarzaam. Men zou derhalve zeggen, dat de communisten de uiterste waakzaamheid betrachten om ieder bericht te onderscheppen, alsof zij zelf verschrikt zijn door de toestand, waarin zij de Kardinaal hebben gebracht. Maar wij mogen er ook een bewijs in zien, dat de Primaat nog altijd voor de Hongaarse katholieken de belichaming is van hun verzet tegen de pogingen van de volksdemocratie om de Kerk van Hongarije te nationaliseren.

Politie controleert het kerkbezoek

Het geestelijk testament, dat de Kardinaal enige dagen na zijn arrestatie zijn gelovigen voorlegde is voor hen nog altijd een lichtbaken in de donkere dagen, die zij beleven.

„Wij zouden een lichtende fakkel willen zijn en door ons voorbeeld en ons gedrag, voor zover onze krachten het toelaten, willen medewerken aan de uitbreiding van het Rijk van Christus Koning, dat een rijk van rechtvaardigheid is en van Genade. Bij deze poging zijn wij ons de woorden indachtig van Tertullianus: „de beschuldigingen van sommige aanklagers zijn voor ons een eer en een roem. Alles wat wij hebben gedaan, deden wij om de vrijheid van de Kerk te verzekeren, deden wij voor het behoud van ons volk en van zijn jeugd, die beide worden bedreigd. Waakt dus en bidt te allen tijde, opdat gij de kracht moogt hebben de moeilijkheden, die U bedreigen, te overwinnen en waardig voor de Mensenzoon te verschijnen. Bidden wij beide, herders en kudde, de een voor de ander."

In het oog van de buitenwereld wil de Hongaarse volksrepubliek het nu doen voorkomen, dat vijf jaar na de veroordeling van de Kardinaal, die de ziel was van het verzet tegen de „goede bedoelingen" van de regering, de Kerk haar normale vrije ontwikkeling heeft herwonnen. Een verklaring hieromtrent vonden wij dezer dagen in een Hongaars tijdschrift, dat door de Hongaarse legatie in Rome wordt uitgegeven.

Volgens de gegevens van dit blad zouden er in de hoofdstad van Hongarije 134 kerken zijn geopend, die door 650 priesters bediend zouden worden. Het aantal communies zou in 1953 ongeveer 10 millioen bedragen hebben en er zouden tienduizend Eerste H. Communies gedaan zijn en 5000 Vormsels zijn toegediend. Daarenboven zouden in 20 kerken avondmissen gecelebreerd worden. Maar het voornaamste punt: het godsdienstonderricht van de jeugd, is weinigzeggend: „In het afgelopen jaar heeft men godsdienstcursussen georganiseerd, waaraan degenen, die wilden, konden deelnemen".

Het staat er zwart op wit en het zou iedereen van de goede bedoeling van de Hongaarse volksrepubliek moeten overtuigen. Maar betrouwbare gegevens bevestigen ons, dat het godsdienstonderricht buiten het schoolverband gegeven moet worden en dat de regering alles doet om het de jeugd onmogelijk te maken er aan deel te nemen.

Uit alle berichten blijkt, dat de regering haar aanvallen meer en meer concentreert op de jeugd en tegen het godsdienstonderricht. De school is het middel bij uitstek om de jeugd te vergiftigen en onder de invloed van het Marxisme te brengen.

Een marxistische wetenschappelijke overtuiging moet bij de jeugd de „godsdienstige vooroordelen" vervangen. Buiten de school mag theoretisch nog vrij godsdienstonderricht gegeven worden en iedere leerling is vrij dit onderricht te volgen, doch op de school vertelt men hem, dat dit in de ogen van de regering geen verdienstelijke daad is, maar het tegendeel. Het vereist veel inzicht van de studerende jeugd en veel moed van de ouders om, tegen deze ondubbelzinnige waarschuwing in, toch een godsdienstcursus te volgen. De jeugd wil nu eenmaal graag iets doen wat verdienstelijk is en hoort niet graag, dat haar daden onverdienstelijk zijn. Het gevolg is, dat het aantal kinderen, dat de godsdienstlessen volgt, in het afgelopen schooljaar tot een minimum is teruggelopen.

De ouders van hun kant willen graag het materiële, het tijdelijk geluk van hun kinderen verzekeren, maar met lede ogen zien zij dat dit niet mogelijk is zolang de kinderen de staatsscholen niet bezoeken, of nog een godsdienstcursus volgen. Met de dood in het hart besluiten zij hun kinderen hiervan terug te houden en ze naar de staatsschool te zenden. Niet, dat zij communistische gevoelens hebben, verre van daar, maar hun kinderen moeten toch vooruit in het leven en zij zijn vast besloten het ontbrekende godsdienstonderricht zelf aan te vullen. Doch als eenmaal de kinderen op school het marxistisch onderwijs volgen, blijkt, dat de ouders tegen de stroom van vergif niet zijn opgewassen, zij staan machteloos tegen de ondergang van de ziel van hun kinderen, die God hen toevertrouwde

„Progressieve priesters"

Maar het is niet alleen het godsdienstonderricht, dat met alle middelen wordt tegengewerkt, ook de gelovigen, die de kerken bezoeken worden geplaagd en bedreigd. Zo is het bijvoorbeeld bekend dat het bezoek aan een kerk voor de gelovigen niet altijd zonder gevaar is en dat de politie herhaaldelijk aan de deuren van de kerken post vat. Ook de Klein-Seminaries zijn nog altijd gesloten en de vier Groot-Seminaries staan onder streng toezicht van de regering zodat zij veel moeilijkheden ondervinden. Er is derhalve een groot gebrek aan priesters, dat zich vooral op het platteland laat gevoelen.

Op alle verantwoordelijke posten heeft de regering, tegen de wil van de bisschoppen, „progressieve priesters" geplaatst. Zelfs de bisschoppen, die nog vrij zijn (behalve de Kardinaal-Primaat zijn nog gevangen mgr. Groesz en mgr. Petery), hebben dergelijke priesters, of anders volkscommissarissen, in hun paleis moeten opnemen. Volgens het bovengenoemde Hongaarse tijdschrift zou de reguliere geestelijkheid de seculiere geestelijkheid helpen in het parochiewerk. Doch voor zover wij weten kunnen de kloosterlingen, na de opheffing van de kloosters, alleen nog maar in alle stilte en in het geheim, in gesloten kerken of kapellen, de H. Mis lezen.

Er is dus in het geheel geen reden te beweren, zoals het Hongaars blad doet dat de Kerk in Hongarije haar normaal leven heeft hernomen.

Voor ons zal er maar één bewijs zijn dat de kerkvervolging in Hongarije werkelijk gaat eindigen: n.l. de onvoorwaardelijke vrijlating van Kardinaal Mindszenty en van de andere bisschoppen en priesters, alsmede de herinvoering van het godsdienstonderricht op de scholen. Maar tot nu toe stemt de algemene toestand in Hongarije ons nog niet hoopvol, dat dit binnen afzienbare tijd zal geschieden.

Nieuwe commandant Nederl. detachement in V.N. in Korea

's-Gravenhage. — Tot opvolger van de huidige commandant van het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea, luitenant-kolonel C. Kunlst, is benoemd de majoor van de infanterie J. Raaijmakers.

Communistische eenheid in Joegoslavie

Wenen. — Het Joegoslavische hoofdtembureau heeft meegedeeld, dat 8.2% van de kiezers hun stem heeft uitgebracht bij de verkiezing van nationale comités — plaatselijke regeringsorganen — over het gehele land. Uit de voorlopige uitslag blijkt, dat 93.5% gestemd heeft voor candidaten van het Nationale Front, aldus radio-Praag.

De kiezers kregen één candidatenlijst voor elk district voor zich. Zij konden stemmen voor de daarop door de communisten voorgedragen candidaat, hun stembiljet ongeldig maken of in het geheel niet stemmen.

Het moment, waarop de Z.E. Pater-rector Hagemans O.P., nestor van de paters op Aruba, de oorkonde van het tweede Frèreshuis, Huize „Maris Stella" in de muur plaatste en daarna de eerste steen metselde om deze ruimte af te sluiten. Een historisch moment in de annalen van geestelijk leven op Aruba.

Man Sing, schrik voor de rijken

Politiemacht van 1700 man jaagt achter bendeleider

Nieuw Delhi. — Een politiemacht van 1.700 man jaagt op het ogenblik in India een bendeleider na, die „de schrik voor de rijken en de vriend van de armen" wordt genoemd. Deze bendeleider, Man Singh, wordt verzocht wegens moord, ontvoering en roverij. Hij en zijn bende, die voor een groot deel uit familieleden bestaat, opereren in een gebied van 20.000 vierkante kilometer in een bergachtig land in Noord-India. Alle pogingen, die tot dusver zijn gedaan om Man Singh onschadelijk te maken, zijn mislukt.

Man Singh was eens een grootgrondbezitter en dorpshoofd van Chera Rathor in Oettar Pradesj, waar hij zowel bij de politie als bij het volk zeer geacht was. Naast hem woonde een Brahmaan, Tilafi genaamd, over wiens gedrag Man Singh gebelgd was. De vete tussen beide mannen nam een ernstige wending, toen een zoon van Man Sing Tifali doodde. Er laaide een strijd op tussen de families, waarna Man Singh tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens zijn aandeel in het uitschakelen van een lid van de andere partij.

In de gevangenis had hij zich vast voorgenomen alle Tilafi's te doden. Veertien jaar later, in 1952, werd het laatste levende lid van de familie Tilafi, Neth Ram, doodgeschoten.

Dorpelingen, die het bendehoofd hebben ontmoet, zeggen, dat het een Godvrezende, kalm sprekende en innemende oude man is, die vrijelijk met zijn bende van dorp tot dorp trekt zonder de armen leed te doen. Hij zou hun zelfs geregeld geld ten geschenke geven.

Door de staaltjes van moed en gelepenheid is hij in de ogen van de bevolking een legendarische figuur. Zo heeft hij eens, aldus de politie, met twee hoge regeringsfunctionarissen bij een wederzijdse vriend gedineerd zonder dat bekend werd wie hij was. In Maart van dit jaar zijn hij en zijn bende in politie-uniformen ontkomen, toen zij omsingeld waren.

Maar ten opzichte van „verraders" is Man Singh genadeloos. De politie heeft herhaaldelijk getracht volgelingen van Man Singh tot verraad over te halen. Het lijk van de adspirant-verrader zou in alle gevallen naar het naastbij gelegen politiebureau zijn gezonden.

In Februari van 1953 besloten de vier Indische staten, waarin Man Singh opereert — Hadhya Bharat, Radjasthan, Oettar Pradesj en Vindhya Pradesj — tot een gemeenschappelijke actie tegen Man Singh en zijn volgelingen te ondernemen. Op het hoofd van de leider staat een prijs van Naf 6.250.

Uitvoering landbouwplan voor Siberië geen succes

Londen. — Volgens de „Prawda" verloopt de uitvoering van het nieuwe landbouwplan voor Siberië en andere afgelegen gebieden onbevredigend. Het blad wijdt dit aan slechte organisatie van de plaatselijke autoriteiten.

Voorraden ruwe olie in Amerika verminderd

Washington. — In de week per acht Mei zijn de voorraden ruwe olie in de Verenigde Staten verminderd. De voorraden binnen- en buitenlandse petroleum verminderden in de overzichtsweek met netto één millioen vaten van het record der vorige week van 273.003.000 vaten. De voorraden ruwe olie verminderden met 1.854.000 tot 261.690.000 vaten.

HEER BOMMEL EN ZIJN IKSEL 1766

1877. — Tom Poes was die morgen toevallig op bezoek bij heer Bommel, die zich de laatste tijden niet zo lekker voelde. Hij had last van slapeloosheid, driftbuien en oogtrekkingen, waardoor hij zich op den duur erg moe begon te voelen. De ontboden geneesheer had verklaard, dat het heel gewoon een leeftijdsverschijnsel was.

„Niets om U ongerust te maken," sprak de arts onder het uit schrijven van een receptje. „Vele heren krijgen dat als ze wat ouder worden!"

Heer Bommel had toen één van zijn driftbuien gekregen en de geschrokken heelmeester de deur uitgeworpen. Maar zoiets wreekt zich natuurlijk en daarom lag hij nu met kloppend hoofd en een oogbadje op zijn trekkend oog in een gemakkelijke stoel, terwijl Tom Poes hem gezelschap hield.

„We moesten weer eens gewoon op avontuur gaan, zoals vroeger," zei Tom Poes. „De frisse lucht zou U goed doen en als je 's avonds moe bent, kan je goed slapen."

„Jij hebt gemakkelijk praten!" zei heer Bommel op klagelijke toon, „jij bent jong! Niet, dat ik oud ben, maar de zorgen en de toestanden drukken mij omdat ik verder denk, dan een jeugdig iemand als jij, als je begrijpt wat ik bedoel! Ik voel fijner en dieper bovendien......"

Op dat moment werd hij gestoord door het geluid van opgewonden stemmen uit de keuken......

„Kan een heer dan niet eens rustig in zijn oog baden?" riep hij driftig opspringend. Hij rukte de deur open en stormde de keuken binnen.

Daar trof hij de trouwe bediende Joost aan, die in een heftig gesprek gewikkeld was met de kruidenier Grootgrut over een onbetaalde rekening..

DE VERLEGEN VRIJGEZEL

door

P.G. Wodehouse

2)

„Groot? Klein? Gezet? Mager?"

„Klein, meneer. Klein en poezelig."

„Gebruik toch niet zulke stuitende woorden! Bedoel je, dat 't een kort, dik meisje is?"

„O nee, meneer, helemaal niet dik, Alleen maar leuk mollig. Wat je noemt een snoeperig diertje."

„Mullett," zei James Fletcher, „ik kan niet toelaten, zolang ik in 't volle bezit van mijn krachten ben, dat je in mijn tegenwoordigheid een redelijk mens een snoeperig diertje noemt. Hoe je er aan komt, begrijp ik niet, maar dat woordenboek, dat jij op je tong hebt, is eenvoudig weerinwekkend.... Wat is er?"

De huisknecht keek langs hem heen met een gezicht vol diepe meewarigheid.

„Waarom sta je gezichten te trekken, Mullett?" vroeg James Fletcher Hij keerde zich om. „Aha, Garroway," zei hij. „Eindelijk gearriveerd, zie ik. Je had er al meer dan tien minuten moeten zijn."

Er was een politieagent het dak op gekomen.

x x x

De agent kwam met zijn hand aan zijn pet. Hij was 'n lange, potige agent, die op een aantal grillige plaatsen uit zijn uniform puilde; alsof de natuur, voornemens zijnde een agent te vervaardigen, een heleboel materiaal had overgehouden, en 't toch niet weg wou gooien, hoewel zij geen kans zag, het nog een behoorlijk plaatsje te geven in het ontworpen geheel. Hij had brede, knoestige polsen van een geraniumachtige tint, en precies die tien à twaalf centimeter halslengte teveel, waardoor een man de hoogste onderscheidingen bij een schoonheidswedstrijd pleegt mis te lopen. Zijn ogen waren bauw en zachtmoedig, en uit bepaalde hoeken bekeken leek hij geheel adamsappel.

„Ik vraag excuus dat ik te laat ben, meneer Fletcher," zei hij. „Ze hebben me aan 't bureau opgehouden." Hij keek twijfelend naar Mullett. „Ik geloof, dat ik die meneer meer gezien heb."

„Nee, dat heb je mis," zei Mullett vlug.

„Je gezicht komt me bekend voor."

„Je zult in de war zijn met een ander."

„Kom nu maar hier, Garroway," verstoorde James Fletcher kortaangebonden hun onderhoud. „Laten we geen tijd verspillen met nutteloos gebabbel." Hij leidde de agent naar de rand van het dak en liet zijn hand een breed zwaaiende beweging maken. „Vertel nu maar eens: Wat zie je?"

De ogen van den agent streefden benedenwaarts.

„Hier vlak onder heb je de Rooie Kip," zei hij. „Dat tuig pakken we vandaag of morgen bij d'r bladden.'

„Garroway!"

„Ja, meneer?"

„Ik heb al een heel poosje moeite gedaan, om jeeen zuivere uitspraak en een onberispelijke woordenkeus bij te brengen. Dat schijnt vergeelse moeite geweest te zijn."

De agent kreeg een kleur.

Fletcher. Je vervalt er telkens weer in, zonder dat je 't merkt. Door de omgang met de luitjes — met mijn collega's — op 't bureau. Die zijn verschrikkelijk slordig op hun taal. Ik wou eigenlijk zeggen, dat er in een niet te verre toekomst waarschijnlijk een inval geschieden zal in de lokalen van de Rode Kip, meneer. Men heeft er onze aandacht op gevestigd, dat de Rode Kip, hoewel niet in het bezit van een vergunning, menigmaal alcoholische dranken verstrekt."

„Zwijg nu maar over de Rode Kip. Ik heb je hier laten komen, om te kijken, hoever je 't zou brengen met een woordelijke beschrijving van het panorama. Het allereerste, wat een dichter nodig heeft, is een behoorlijke graad van ontwikkeling van zijn waarnemingsvermogen. Welke indruk maakt dit tafereel op je?"

De agent keek zachtzinning naar de horizon. Zijn blik gleed over de daktoppen der binnenstad heeen en ging weiden in de ruime verte, over de wateren van de Hudson, blikkerend in de zonneschijn. Hij liet zijn adamsappel twee of drie keer op en neer wippen, gelijk een mens, die verzonken is in diepe gedachten.

„'t Ziet er heel aardig uit, meneer," zei hij eindelijk.

„Aardig?" De ogen van James Fletcher schoten vonken. Wie hem aankeek, zou nooit geloofd hebben, dat er ooit mensen waren geweest, die hem Jimmy hadden genoemd. „'t Is helemaal niet aardig."

„Niet, meneer?"

„'t Is sterk, fors."

„Sterk, meneer?"

„Sterk en grimmig. 't Doet zeer aan je hart. Je denkt aan al het leed en de duffe somberheid, die verborgen liggen achter die daken, en je hart bloedt er van. Laat ik je nu maar meteen vertellen, dat je nooit een moderne dichter wordt, als je maar alles aardig vindt, wat je tegenkomt. Je moet puntig zijn man, puntig!"

„Ja, meneer. Ikzal er om denken, meneer."

„Goed. Neem dan je notitieboekje en maak een beschrijving van al wat je ziet. Ik moet weer naar huis — ik heb nog een paar zaken af te doen. Kom morgen maar bij me."

„Goed, meneer. Wat ik zeggen wou, meneer — die man daar, die met die bezem staat te vegen, wie is dat? Zijn gezicht komt me zó bekend voor."

„Hij heet Mullett. Hij werkt voor mijn vriend George Finch. Maar laat die Mullett nu maar links liggen. Houd je hoofd bij je werk. Je moet je leren concentreren, niet je aandacht verdelen."

„Ja, meneer, ik bedoel nee, meneer Fletcher."

Hij keek de wijsgeer aan met een verkleefdheid en een eerbied als van een hond. Hij belikte de punt van zijn potlood en wijdde zich aan zijn taak.

James Fletcher draaide zich om op zijn schokvrije gummi hakken en daalde af door de opening van de trap.

x x x

Na die aftocht heerste er 'n paar minuten stilte op het dak van het Sheridan-gebouw. Mullett ging door met vegen, en agent Garroway stond ijverig in zijn notitieboekje te krabbelen. Na ongeveer een kwartier echter vond hij blijkbaar, dat hij alles had waargenomen, wat er waar te nemen was; hij borg zijn boekje en zijn potlood op in de geheime krochten van zijn uniform; daarna trad hij op Mullett toe en onderwierp hem aan een gemoedelijke, maar nauwlettende beschouwing.

„Ik geloof toch vast," zei hij, „dat ik uw gezicht al eens eerder gezien heb, meneer Mullett."

„En ik zeg u van niet," gaf de huisknecht kortaf ten antwoord.

„Hebt u misschien een broer, die veel op u lijkt, meneer Mullett?"

„Tientallen. Geen mens kon ons uit elkaar houden — mijn moeder nog niet eens."

De agent zuchtte.

„Ik ben een weeskind," zei hij. „En ik heb geen broers of zusters."

„Da's droevig."

„Ja, 't is sterk," gaf de agent toe. „Sterk en puntig. Kan ik misschien ergens een portret van u gezien hebben, meneer Mullett?"

„Ik heb in geen jaren een portret laten maken."

„'t Is gek!" zei agent Garroway peinzend. „Ik weet niet hoe 't komt, maar.... je gezicht doet me aan 't een of andere portret denken."

„'t Is zeker niet je drukste dag vandaag, wel?"

„Ik ben op 't ogenblik vrij van dienst. Er hangt me zo bij, dat ik een portret gezien heb.... meer dan één portret zelfs.... in een album of zo.."

Het was nu wel heel duidelijk, dat Mullett de toestand een beetje belachelijk begon te vinden. Hij zag er uit, alsof hij een zeer beminde tante in een verafgelegen oord bezat, en zich bezorgd maakte over haar asthma. Hij keerde zich om en wou weglopen, maar juist op dat moment kwam er, door de luikopening van de trap, een jongeman het dak op. Hij was gekleed in een parelgrijs costuum.

„Mullett!" riep hij.

De man met de bezem repte zich naar hem toe. Er verscheen een trek van dankbaarheid op zijn gelaat. De agent stond alleen en staarde peinzend naar zijn omvangrijke voeten.

„Ja, meneer Finch?"

Als geschiedschrijver, die de waarden behoorlijk tegen elkaar afweegt, kunnen wij niet ontkennen, dat het opkomen van George Finch, zo kort na dat van de heer James Fletcher, nogal mat en flauw aandeed. De heer Fletcher had de volle aandacht van de toeschouwer getrokken en geboeid. Een glans van voornaamheid en gezag omstraalde hem, ging hem zelfs vooruit. Als je James Fletcher te zien kreeg, was het ongeveer, of je bewustzijn met een voorhamer getroffen werd, en er door verdoofd raakte, lang vóór hij nabij genoeg was gekomen om je aan te spreken. Ten aanzien van George Finch echter gebeurde er niets van die aard.

George leek geen haar meer of minder dan hij was: een heel aardig ongehuwd jongmensje, van het soort, dat je overal om je heen ziet dartelen. Eén blik was voldoende om de toeschouwer te leren inzien, dat hij nog nooit een Boekje had geschreven en ook nooit een Boekje zou schrijven. Hij was middelmatig groot en nogal tenger van figuur; hij had een aardig gezicht, dat door geen enkele bijzonderheid speciale attentie eiste. Zijn ogen waren bruin en konden in sommige omstandigheden lijken op de ogen van een beangst schaap; en zijn haar had een lichte kastanjebruine kleur. Men kon zijn haar duidelijk zien, want hij had zijn hoed niet op zijn hoofd, maar in zijn hand.

Hij droeg zijn hoed in zijn hand met voorzichtige eerbied, alsof hij 't een voorwerp van grote waarde vond. En dat was vreemd, want het was heus niet veel hoed. Misschien ooit geweest — maar nu zag hij er uit, alsof men hem vertrapt en heen en weer geschopt had.

„Mullett," zei hij, genoemde relikwie met een dromerige blik bekijkend, „pak mijn hoed aan en doe hem weg."

„Weggooien, meneer?"

„Lieve hemel nee! Wegbergen — heel secuur. Heb je vloeipapier bij de hand?"

„Jawel, meneer."

„Pak hem dan netjes in vloeipapier en leg hem in mijn zitkamer op tafel."

„Jawel, meneer."

„Neemt u me niet kwalijk, dat ik stoor," sprak een verontschuldigende stem achter hem, „maar zou ik een ogenblikje beslag mogen leggen op uw kostbare tijd, meneer Finch?"

Agent Garroway had zijn standplaats verlaten, en een houding aangenomen, die van verlegenheid scheen te getuigen. Er sprak een zekere bedeesdheid uit zijn zachtmoedige ogen.

„U neemt toch niet kwalijk dat ik zo vrij bén?" zei agent Garroway.

„Helemaal niet," zei George.

„Ik ben agent van politie, meneer."

„Dat zie ik."

„En," vervolgde agent Garroway op droefgeestige toon, „ik heb tot mijn leedwezen een ietwat onaangename plicht te vervullen. Ik zou me er aan onttrekken, indien ik zulks met mijn geweten overeen kon brengen, maar plicht is plicht. Dat is juist een der bezwaren van een loopbaan als politieman, meneer Finch — hij zou zich heel graag als een man van de wereld gedragen.... maar dat kan hij niet altijd doen."

„Begrijp ik," zei George.

Mullett maakte een vreesachtige slikbeweging. De opgejaagde trek kwam terug in zijn gezicht. Agent Garroway keek hem met welwillende bezorgdheid aan.

„Bij wijze van inleiding op hetgeen ik nu zeggen ga," vervolgde hij, „zou ik willen opmerken, dat ik generlei persoonlijke grief tegenover meneer Mullett koester. In de korte tijd van mijn kennismaking met meneer Mullett heb ik niets opgemerkt, waaruit ik zou kunnen afleiden, dat hij geen prettige huisgenoot zou zijn, vol ijver in de uitvoering van zijn taak. Maar desondanks acht ik het mijn plicht te uwer kennis te brengen, dat hij een gewezen gevangene is."

„Een gewezen gevangene?"

„Ik ben een beter leven begonnen," zei Mullett snel.

„Daar weet ik niks van," voegde agent Garroway hem toe, „ik zeg alleen wat ik weet." Toen wendde hij zich weer naar George Finch en sloeg de toon weer aan, die hem gepast scheen voor een onderhoud met een heer, een kunstenaar. „'t Is niet onmogelijk, dat meneer Mullett, zoals hij beweert, een beter leven begonnen is, meneer Finch. Maar dat neemt niet weg, dat hij gezeten heeft; en als ambtenaar, die zijn plicht kent, meen ik niet te mogen nalaten, u, als zijn tegenwoordige patroon, daarvan in kennis te stellen. Zodra ik aan meneer Mullett werd voorgesteld, meende ik iets bekends in zijn gezicht op te merken; ik kon het niet aanstonds thuisbrengen, maar nu is me juist te binnen geschoten, dat ik kortelings zijn conterfeitsel ben tegengekomen in de Schurkengalerij op 't hoofdbureau. Het is u wellicht bekend, mijnheer, dat alle veroordeelden eerst „vastgelegd" worden — dat wil zeggen: in verschillende houdingen getofografeerd — vóór ze in verzekerde bewaring worden genomen. Dat is ook met meneer Mullett gebeurd, ongeveer anderhalf jaar geleden, toen hij tot een jaar gevangenisstraf was veroordeeld wegens diefstal met braak. Mag ik vragen, op welke manier meneer Mullett bij u in dienst is gekomen?"

„Meneer Fletcher heeft hem bij me gestuurd — James Fletcher."

„O, ja, dan heb ik verder niets meer te zeggen," sprak de agent, buigend voor de vereerde naam. „Meneer Fletcher heeft ongetwijfeld doorslaande redenen gehad, om meneer Mullett bij u aan te bevelen. En meneer Mullett heeft natuurlijk zijn schuld al lang uitgeboet, dus zal ik u niet hoeven zeggen, dat wij politiemensen niets tegen hem hebben. Ik heb het alleen mijn plicht geacht, u op de hoogte te brengen van zijn vroegere bezigheden, voor 't geval dat u er bezwaar tegen mocht hebben, iemand met zo'n verleden in uw dienst te houden. En nu zal ik mij moeten verwijderen, want mijn plicht roept mij terug naar het bureau. Goedemiddag, meneer Finch."

„Ook goedemiddag."

„Goededag, meneer Mullett. 't Was me zeer aangenaam. Zeg.... je hebt toch in Sing Sing gezeten, is 't niet? Ben je daar soms een knulletje tegen 't lijf gelopen, dat ze Joe de Gorilla noemden? Nee? Da's jammer. Die kwam bij ons uit 't dorp, zie je. Ik ben benieuwd hoe hij 't maakt."

(Wordt vervolgd)

ARUBA

Onderzoek steigers

Oranjestad. — De steigers van de „Standaard Oil" op Aruba werden nauwkeurig onderzocht door comb. Pletterij Nederhorst. Een maand lang hebben twee duikers en twee helpers alle palen van de steigers op hun deugdelijkheid onderzocht. Op Zondag 23 Mei a.s. zullen de Nederhorstmensen weer naar Curaçao terugkeren met hun duiker-equipment. Een speciaal K. L. M.-vliegtuig zorgt voor de overkomst.

GROOTSE KINDER-BLOEMENHULDE

Oranjestad. — Op Zondag as. zal er een grootse bloemenhulde plaats vinden ter ere van de H. Maagd Maria. Met het oog op verkeersmoeilijkheden zullen de verschillende parochies deze hulde afzonderlijk organiseren. Het begint des morgens wanneer een H. Communie gehouden zal worden voor de kinderen. 's Middags om 17 uur is er een plechtig Lof, dat door de kinderen gehouden en gezongen zal worden. Daarna begeven de kinderen zich van de kerk naar de speelplaats van het Dominicus College, waar zij bij een beeld van Moeder Maria hun bloemen zullen neerleggen. Dat beeld zal door de Eerw. Frères worden opgesteld. Het bovenstaande geldt natuurlijk alleen voor de parochie van Oranjestad.

ZATERDAG EERSTE H. COMMUNIE

Oranjestad. — Zaterdag as. om 7 uur des morgens zullen 140 kinderen in de St Franciscus Kerk te Oranjestad de Eerste H. Communie ontvangen.

EEN SCHIP DAT TEGENSLAG HEEFT

Oranjestad. — De „Caribou", die enkele dagen geleden wegens machineschade de Paardenbaai moest worden binnengesleept, is voorlopig „aan de ketting gelegd". D.w.z. dat de kosten voor het slepen niet werden voldaan en degene, die dit werk volbracht heeft (of de agenten van de betrokken scheepvaartmaatschappij, in dit geval de Aruba Trading Co.) kan dan beslag doen leggen.

BALUARTE MOEST HET TEGEN MALTA CORONA AFLEGGEN

Oranjestad. — De damesploeg Baluarte heeft het gisteravond in een goed bezet Wilhelminastadion tegen de Malta Corona's niet kunnen bolwerken. Over het geheel was het spel van de Corona's beter. Het batten was bij Baluarte vrij goed, maar in het veld werden teveel fouten gemaakt. De pitcher Marlene Bronswinkel was zeer slecht en toen de stand 6—0 voor de Malta Corona's werd, kwam haar zuster, E. Bronswinkel, haar vervangen. Dat was wel een verbetering, doch ook toen nog was het Malta Corona, dat sterker speelde.

In de 1e inning nam Malta Corona een 6—0 voorsprong; in de 2e inning werd het 6—3, waarna in de 3e inning de stand door de Baluartes tot 6—5 werd teruggebracht. In de 4e inning kwamen de Malta's weer opzetten en met 4 runs brachten zij de stand op 10—5. Toen in de 5e inning beide ploegen elk 3 runs maakten, werd de stand 13—8. De laatste inning gelukte het de Malta's nog 3 runs te maken en zo de stand op 16—8 te brengen, waarmede het einde kwam.

BURGELIJKE STAND.

Oranjestad. — Geboren: op 17 April dochter van U. Bermudez en Th. Geerman; 27 April zoon van E. Nedd en D. Javois, 28 April zoon van Th. Cannegieter en L. Arrindell, dochter van G. Morris en G. Berkel; 1 Mei dochter van L. Wever en D. Winterdaal, dochter van P. Kock en I. Maduro; 2 Mei zoon van A. Correa en N. Santana, dochter van A. Semeleer en R. Tromp, zoon van R. Koolman; 3 Mei zoon van J. Arends en L. Thiel, zoon van C. Wilson en I. Smith dochter van Shew-A-Tjon en I. Carty; 4 Mei dochter van W. v. Dijk en I. Jeronimus.

KNSM protesteert tegen vasthouden „Wulfsbrook" te Puerto-Rico

Amsterdam. — De Kon. Nederlandse Stoomboot Maatschappij deelt mede, dat het door haar gecharterde m. s. „Wulfsbrook", dat enige dagen op Puerto Rico door de plaatselijke autoriteiten is vastgehouden, Dinsdag 18 Mei werd vrijgegeven. De „Wulfsbrook" maakt in dienst van de K. N. S. M. een reis via West-Indië naar Centraal-Amerika. Na lossing der lading, bestemd voor San Juan de Puerto Rico, werd het schip aldaar door de autoriteiten aangehouden en geheel doorzocht, omdat vermoed werd, dat onder een valse declaratie zich wapenen onder de lading bevonden. Dit vermoeden bleef echter geheel onjuist te zijn en na een grondige inspectie werd de lading weer ingenomen. Het schip zou gisteren zijn reis vervolgen.

Van officiële zijde wordt vernomen, dat tegen het optreden der autoriteiten protest is aangetekend.

SYRIE EN LIBANON GAAN DEZELFDE POLITIEK VOLGEN TEGENOVER OLIEMAATSCHAPPIJEN

Beiroet. — Nadat gedurende verscheidene weken besprekingen zijn gevoerd hebben de regeringen van Syrië en de Libanon besloten tot het volgen van dezelfde politiek tegenover de oliemaatschappijen. Zij besloten onderhandelingen te gaan openen om de bestaande overeenkomsten te wijzigen. In een officieel gepubliceerde brief van de minister-president van de Libanon aan de premier van Syrië worden de volgende punten als basis voor de komende onderhandelingen genoemd.

1. het aandeel van de regeringen dient 50% te zijn van het inkomen der maatschappijen uit de buisleidingen in Syrië en de Libanon; 2. Beide regeringen stemmen toe in een uniforme politiek bij de verdere onderhandelingen en zullen geen besluiten nemen zonder elkanders goedkeuring te hebben verkregen; 3. Het inkomen uit de British Iraq Petroleum Comp. moet gelijk worden verdeeld.

Waarnemers verwachten dat de onderhandelingen met de maatschappijen op zeer korte termijn zullen beginnen.

WFUNA pleit voor toelating China tot V.N.

Geneve. — Het bestuur van de Wereldfederatie van V.N.-verenigingen (W.F.U.N.A.) heeft aangespoord tot de toelating van China tot de Verenigde Naties om de rol der V.N. in Azië te versterken.

In een aan prins Wan van Thailand, een der voorzitters van de Geneefse conferentie, aangeboden verzoekschrift, wekt het bestuur de betrokken mogendheden op:

1) tot waarborging van het zelfbeschikkingsrecht van alle volken in Azië;

2) tot versterking van de rol van de Verenigde Naties in Azië door het verzekeren van
 a) de toelating van alle zelfbesturende staten, die bereid zijn de verplichtingen van het lidmaatschap te aanvaarden;
 b) de vertegenwoordiging van China door deszelfs feitelijke regering, die sinds 1949 te Peking is gevestigd;

3) tot het aanwenden van het apparaat der Verenigde Naties ter verkrijging van het grootst mogelijke nut, teneinde:
 a) elke staat te behoeden tegen agressie en inmenging in zijn binnenlandse aangelegenheden;
 b) te helpen de onwetendheid, armoe en ziekte te verminderen en de economische en sociale ontwikkeling en de vreedzame samenwerking tussen alle staten in Azië te bevorderen.

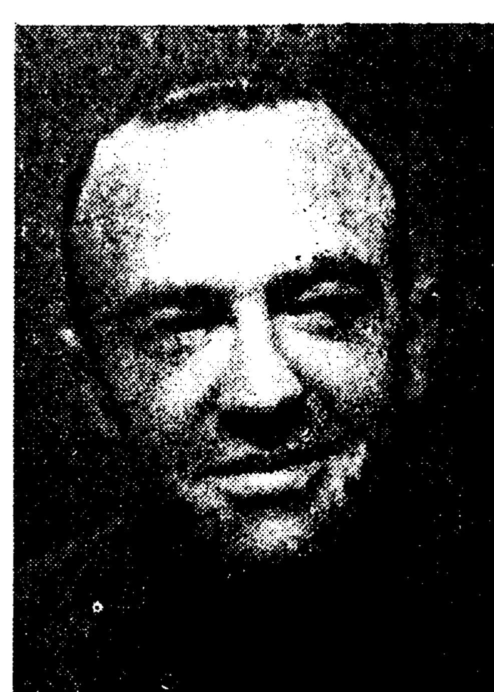
De Wereldfederatie van V.N.-verenigingen is een niet-gouvernementele organisatie, die leden telt in 50 landen. Zij geniet een adviserende status bij de Verenigde Naties en haar gespecialiseerde organen.

EEN ONGEKROONDE KONING IN AUSTRALIË

Brievenboek van de dichter-emigrant Koos Schuur

LITERAIRE KRONIEK

Toen de vrienden van de Nederlandse dichter Koos Schuur hem in Maart 1951 overhaast, door een vormloze angst voortgejaagd, naar Australië zagen emigreren, voelden zij een leegte in hun hart en vroegen zich af: hoe zal hij die proef doorstaan? Tenslotte is een poëet, en zeker een zo door en door romantisch poëet als de Groninger Koos Schuur, een van nature veel kwetsbaarder persoonlijkheid dan de gemiddelde emigrant, die van het standpunt uitgaat: waar het goed is, is mijn vaderland. En onder „goed" wordt dan verstaan: de mogelijkheid om zich een basis van materiële welvaart te scheppen. Maar de dichterlijke natuur verstaat onder „goed" ook cultuur, een geestelijk erfgoed, en dit mist hij in Australië op ontstellende wijze.
Hij weet:

De dichter Koos Schuur

„De kookaburra lacht..."

In een land zo wijd
is iedereen blind,
in een land zo eindeloos en warm
is iedereen doof voor het schreien
van kinderen overzee,
in een land zo groot
is iedereen leeg.

En hij voegt er aan toe: „Wat Europa betreft zit ik hier eigenlijk op een onbewoond eiland", d.w.z. „zonder-Europese-aanspraak".

Uit de brieven, die koos Schuur sedert zijn vertrek als emigrant aan verscheidene vrienden heeft geschreven, hebben Jan Elburg en Salvador Hertog de voor publicatie in aanmerking komende gedeelten gekozen; in het bijzonder die gedeelten, welke handelen over des dichters kijk op de Aussies en op emigranten met wie hij in contact kwam, en voorts over de tegenstelling Australië—Europa. Uiteraard geschiedde deze publicatie met goedvinden van Koos Schuur.

Nu ligt dan dit brievenboek, getiteld „En de kookaburra lacht...." voor ons, als een waarlijk aangrijpend document van een ongekroonde koning in vrijwillige ballingschap, als het onopgesmukt en toch in en in dichterlijk verslag van het mens-zijn in een civilisatie zonder cultuur. Dit boek lezend, en herlezend zoals men kostbare brieven herleest, weet men soms niet of Koos Schuur wel een goede emigrant is, maar wel weet men, dat hij een zeldzaam goed en waardevol Europeaan is. Op deze verdrietige tegenstelling stoelt zijn tragiek, althans in zoverre hier van tragiek gesproken kan worden. Een dichter, die zijn „moederland" vaarwel zegt, omdat hij zich wil harden aan de wereld, erkent bovenstaande tragiek voor zichzelf niet. Zijn getuigenis ligt ver daarachter. Hij kan bevroeden, dat gemis en heimwee hem meer dan ooit in het bloed gevaren zullen zijn. Misschien is dit wel juist zijn stille zelftest.

Koos Schuur heeft, hartstochtelijker dan welke dichter van zijn generatie ook; beeldende woorden gevonden voor zijn gemis en heimwee. Hij vergeleek zichzelf met koningen en met paupers, met de uitersten van rijkdom en armoede. En hij getuigde van „het roekloos rijk van de droom":

want zo er één land, waard om in te leven,
nog overblijft binnen dit wijd heelal,
is dat dit droomrijk, waarvoor ik zal geven
al mijn geluk, zonodig, al mijn streven
en al de woorden, die ik schrijven zal. 1)

Dat was nog vóór 1945. De ijle bolwerken van dit droomrijk worden nu opgeworpen op „een onbewoond eiland". Op 26 April 1952 schrijft Koos Schuur naar Bert (Schierbeek): „....ik ben natuurlijk verloren, want ik was al verloren. Ik ben een éénmanseuropa in de Australiese wildernis, ik ben een huilende wolfshond, ik ben de man die voortdurend op zijn status moet letten, opdat hij niet meer verliest dan er al verloren is...."

En toch...., juist al dit verlies is zijn winst. En van tragiek mag geen sprake zijn. De briefschrijver klaagt dan ook niet in de gewone zin van het woord. De uitgeverij, waar hij vóór zijn emigratie aan verbonden was, heeft hem voor zijn twee zoontjes de mogelijkheid tot repatriëring geboden; en zijn jeugdvriend Sjoerd Leiker schrijft hem: ik kan hier in Groningen wel een fonds voor je terugkomst op de been brengen. Maar Koos Schuur wil niet terug. „Ik, die geëmigreerd ben van Veendam naar Groningen, van Groningen naar Amsterdam, van Amsterdam naar Sydney, doe niet graag een stap terug. Ik, die nooit gevochten heb, vecht nu. Ik, die nooit gehaat heb, zit nu tot de keel vol haat (machteloosheid tegen de wereld): waarom kom ik nu niet terug naar Holland?...... Dat is heel moeilijk" En Schuur zet dan — ook voor zichzelf — uiteen, waarom er voor hem geen terug mogelijk is. Een van die redenen wordt als volgt omschreven:

Bewijsmanie

„Ik heb mijzelf bewezen, dat ik alleen kan staan (al is het dan ook tijdelijk met haat in de keel), ik heb mezelf bewezen dat ik arbeider kan zijn (al is het dan ook een rare arbeider, die n.l. Joyce en Lawrence en Camus leest). Maar ik moet mijzelf nog heel veel bewijzen, ik moet me namelijk nog bewijzen, dat ik een dichter ben, dat ik iemand ben, etc. etc. etc. (Dit is natuurlijk allemaal resultaat van het feit, dat ik het vroeger te gemakkelijk heb gehad, gemakkelijke jeugd, in baantjes rollen zonder moeite, het behalen van een zekere glorie in korte tijd in de Nederlandse letteren — en ik wil niet op een oude glorie terugvallen om mij daarmee een armstoel te kopen voor het verdere leven, want daarmee bewijs ik mezelf niks). Tenslotte blijft natuurlijk de vraag open, òf ik me inderdaad iets bewijzen moet in plaats van het leven te leven, en daarmee slaat alles tweemaal over de kop en sta ik weer aan het begin en zelfs nog vóór het begin. Basta".

De gekwelde eerlijkheid, die uit het bovenstaande spreekt, maakt er een eigenlijk niet meer publicabel citaat van. Het is de meest onthutsend en tegelijk minst kenschetsende passage uit „En de kookaburra lacht..." Het geheel is overigens te rijk, te genuanceerd, te particulier ook, dan dat er hier met een citaat recht aan kan worden gedaan. Misschien vraagt iemand zich af: Wat heeft dit particuliere boek met het leven, en wat met de literatuur te maken? Met beide alles. Het is literatuur in die moderne en allermenselijkste zin van het woord, waarin dromen worden veroverd op het leven. Koos Schuur, een dromer, een romanticus, bij uitstek een dichter in een ivoren toren, confronteert zich in deze brieven met zijn Droom en wat er van waar is gebleven en wat er, juist in de nood, van waar is geworden.

„Om wat ik van de liefde weet"

Er bestaat tussen dit dichterschap en het feit van des dichters emigratie een correlatief verband, waarop hierboven reeds werd gezinspeeld. Koos Schuur is de dichter van het unieke en voor mijn gevoel het mooiste vers van alle min of meer experimentele verzen die er na de oorlog in ons land gepubliceerd werden, de dichter van „Om wat ik van de liefde weet." Men kan het vinden in De Gids van Maart 1951, en in de bloemlezing „Atonaal." Onwillekeurig gaat men dit vers, alsmede de rest van Schuurs kleine maar koninklijke oeuvre, zien tegen de achtergrond van dit emigrantengetuigenis. Het bezingt de liefde in alle toonaarden, in al haar zijnswijzen, ook als haat, ook als deernis, als sentiment en als ethos, als plicht, als ereschuld aan den evennaaste, als voedster van alle schone dromen, als de elegische liefde voor vogel en ezel, vaderhuis, moederschoot, en voor de vreemdeling die men zichzelf het allermeest is. Een zeer menselijke liefde, uit een hart „barstend van hoogmoed, krimpend van ellende." Een bijna-mystieke, maar vooralsnog door en door romantische liefde.

De Europeaan

In Australië woont en werkt, overdag als handzetter in een drukkerij, des avonds als een op wat woordsymbolen teruggeworpen conquistador, de emigrant Koos Schuur, geboren 4 October 1915 te Veendam, Veenkoloniën, Europa. Moet hij Europeaan blijven, geïnteresseerd in Hölderlin, Gorter, Leopold en moderne poëzie? Een „koning" blijven in niemandsland: „een blinde koning bezweer ik de hemel en mijn haren waaien in de overzeese wind." Een dichter, temidden van een hem onheilspellende flora en fauna, temidden van de bizarre vogels die kookabburra's heten en die des avonds „duivels en wraakgierig lachen" in de bomen rondom zijn bungalow, — „erger dan surrealisme." Moet hij, kàn hij dit daar redelijkerwijs blijven? Of moet hij, zo hij kan, maar dit kan hij niet, een hard-boiled en selfmade man worden? Het probleem blijft, dat hier niet alleen een ambitieus Nederlanders, maar evenzeer een ambitieus dichter (zij het dan ook een dichter, die wars was van zijn eigen nauwelijks begonnen roem) is geëmigreerd. Met zijn romantisch gemoed, „windendoorwaaid, regengeschonden, hagelgeslagen," staat hij nu in fool's paradise: to try to make the best of it. Hij werkt nu aan een bundel, een regeringsopdracht, get.: Fata Morgana voor Nederlanders. Leeft hij zelf in een fata morgana? Ja, en neen, want zoals hij, die zich eens noemde „de boer met de bemeste bouwt, en daarmee ongewild aan de handen," daarginds aan het leven cultuur, ginds èn hier, zo is hij een cultuurdrager, een reële pionier. 2)

1) Koos Schuur: Herfst, hoos en hagel. Uitg. De Bezige Bij, A'dam, 2e druk 1947.
2) Koos Schuur: En de Kookaburra lacht.... Brieven van een emigrant. Uitg. De Bezige Bij, Amsterdam 1953.

Rotterdamse Rechtbank wees tussenvonnis in Eman-zaak

Rotterdam. — De rechtbank te Rotterdam heeft gisteren een tussenvonnis gewezen in de civiele procedure Eman contra O.G.E.M. Zoals bekend is, hebben de erven Eman een verklaring van de rechtbank gevraagd, dat de O.G.E.M. en de Elmar onrechtmatig zouden hebben gehandeld door het in bezit nemen van installaties op Aruba, die voordien door Eman waren geëxploiteerd. Hieraan was een eis van schadevergoeding verbonden op te maken bij de staat.

De rechtbank verwierp het door O.G.E.M. opgeworpen niet ontvankelijk zijn der vordering, waaronder het verweer, dat de Erven bij het instellen der vordering geen belang zouden hebben, omdat zij hetzelfde zouden kunnen vorderen bij een onteigeningsprocedure op de Antillen. Naar het oordeel van de rechtbank mocht zij de onderhavige landsverordening, de zg. Nutsverordening, toetsen aan de Landsregeling der Antillen. Deze toetsing leidde de rechtbank ertoe om de landsverordening onverbindend te verklaren, omdat deze in strijd is met de Landsregeling. Hieruit concludeerde de rechtbank, dat de Elmar een onrechtmatige daad heeft begaan door bedrijfsgoederen van Eman in bezit te nemen, nu er geen geldige grond voor de inbezitneming aanwezig was.

Het beroep van gedaagden op het staatsnoodrecht werd verworpen. De rechtbank achtte, gezien alle omstandigheden, de moedermaatschappij mede (O.G.E.M.) mede aansprakelijk.

Om langdurige en kostbare verdere procedures te voorkomen, wil de rechtbank trachten — aldus het vonnis — partijen overeenstemming te doen bereiken over de personen van de te benoemen deskundigen, die de geleden schade zullen begroten. Tot dit doel werd een comparitie op 8 September aanstaande gelast.

Wie zal oliebedrijf besturen?

Teheran. — De drie onderhandelaars van het onlangs opgerichte internationale consortium voor de verkoop van de Perzische olie zullen deze week naar Londen terugkeren om met de overige leden van het consortium overleg te plegen naar aanleiding van de door de Perzische regering te berde gebrachte bezwaren tegen hun voorstellen. Deze bezwaren hebben betrekking op kwesties van bestuur, het productievolume, de prijs der olie en de schadeloosstelling van de Anglo Iranian.

De onderhandelaars zullen uitbreiding van hun volmachten vragen, opdat zij aan de Perzische bezwaren tegemoet zullen kunnen komen. Deskundigen van het consortium blijven te Teheran voor het uitwerken der nadere bijzonderheden van punten, waarover nagenoeg overeenstemming is bereikt. Het is de bedoeling, dat de onderhandelaars begin Juni naar Teheran terugkeren. Men hoopt, dat de beoogde regeling tegen eind Juli tot stand zal komen.

De oliemaatschappijen, die van het consortium deel uitmaken stellen zich op het standpunt, dat zij bij de afzet der Perzische olie alleen dan aan de eisen der wereldmarkt zullen kunnen voldoen, wanneer zij een doelmatig toezicht hebben op de productie en het raffineren van de olie. Om prestige en politieke redenen wenst Perzië zich echter het recht voor te behouden om zelf de gehele olieindustrie te besturen, tot aan de aflevering der olie aan de tankschepen toe. De onder Mossadeq tot stand gekomen nationalisatiewet eist, dat het bestuur der olie-industrie in Perzische handen zal zijn.

Volgens waarnemers zouden voorstellen aan het parlement voor een wijziging dezer wet reacties kunnen uitlokken, die gevaarlijk zouden zijn voor de Perzische regering en die het welslagen der onderhandelingen van het olieconsortium in gevaar zouden kunnen brengen

In Zuid-Afrika
Oppositie tegen afzonderlijke kiezerslijst

Kaapstad. — De Verenigde (oppositie-) Partij in het Zuidafrikaanse parlement, heeft aangekondigd, dat zij haar stem niet zal geven aan het regeringsontwerp om burgers van gemengd bloed in de Kaap-provincie op een afzonderlijke kieslijst te plaatsen. Premier Malan heeft gewaarschuwd, dat de Europeanen in de Kaapprovincie over vijftig jaar de macht zullen afstaan, indien de kleurlingen op de gemeenschappelijke kiezerslijst blijven staan. Malans Nationalistische regering komt vijftien stemmen tekort om de vereiste 2/3 meerderheid voor aanneming van het desbetreffende ontwerp te behalen in een gemeenschappelijke zitting van de Senaat en het Huis.

Nieuwe olie-raffinaderij in West-Duitsland

Hamburg. — De grootste en nauwste olieraffinaderij van West-Duitsland, eigendom van de Esso, te Harburg, een voorstad van Hamburg, is met de productie begonnen. Daardoor is de capaciteit van West-Duitsland voor het raffineren van olie tot ongeveer 10,5 millioen ton olie per jaar gestegen, hetgeen heel wat meer is dan de behoefte van het land. Het West-Duitse olieverbruik is ongeveer 7,5 millioen ton per jaar.

Oliedeskundigen verwachten, gezien het huidige toenemen van het verbruik in West-Duitsland en de gehele wereld verder, dat de capaciteit voor het raffineren, wil het binnenlands gebruik in West-Duitsland op den duur gedekt blijven, nog zal moeten toenemen tot 12 millioen ton aan het eind van 1955 en tot 15 millioen aan het eind van 1960.

Kleurlingen-kiezers in Zuid-Afrika op afzonderlijke kiezerslijst

Kaapstad. — De Zuidafrikaanse Tweede en Eerste Kamer, de Volksraad en de Senaat, hebben premier dr Malan in een gezamenlijke bijeenkomst met 163 tegen 14 stemmen gemachtigd een wetsontwerp in te dienen om kleurlingen-kiezers in Zuid-Afrika op een afzonderlijke kiezerslijst te vermelden. Het ontwerp werd daarna in eerste lezing behandeld en aanvaard.

Het Zuidafrikaanse Hof van Beroep had bepaald, dat een dergelijke wet door een gemeenschappelijke zitting van de Volksraad en de Senaat met 2/3 meerderheid moest worden aanvaard.

Twee nazi-artsen in Lyon veroordeeld

Het militaire gerechtshof van Lyon heeft de twee voormalige nazi-artsen Eugen Haagen en Otto Bickenbach, die er van beschuldigd waren in de afgelopen oorlog gevangenen van concentratiekampen te hebben gebruikt als menselijke proefkonijnen voor een middel tegen phosgeengas, ieder tot twintig jaar dwangarbeid veroordeeld. De openbare aanklager had de doodstraf geëist.

Aan de veroordeelden was anderhalf jaar geleden levenslange zware dwangarbeid opgelegd, doch zij kregen een nieuw proces toegewezen.

Nederlandse kampioenen

Het kampioens-team van Eindhoven. Staande, v.l.n.r.: W. Snel (grensrechter), J. Lauwers, F. v. Kemenade, A. Feyen, P. v. Rooy, A. v. Melis, W. Schmid. Knielend: F. v. Tuyl (aanvoerder), L. v. Tuyl, J. Hanssen, F. Tebak, J. Tebak.

Het kampioenselftal van het Utrechtse D.O.S.. Staande v.l.n.r.: J. v. Basten, C.H. Temming, A. Westhoek, H. Kraay, W. Visser en A.J. Coster. Geknield: L. v.d. Bogert, A. v.d. Linden, D. Lammers, G. Krommert, C. Luiten (aanvoerder).

Zweden-Nederland: 6-1

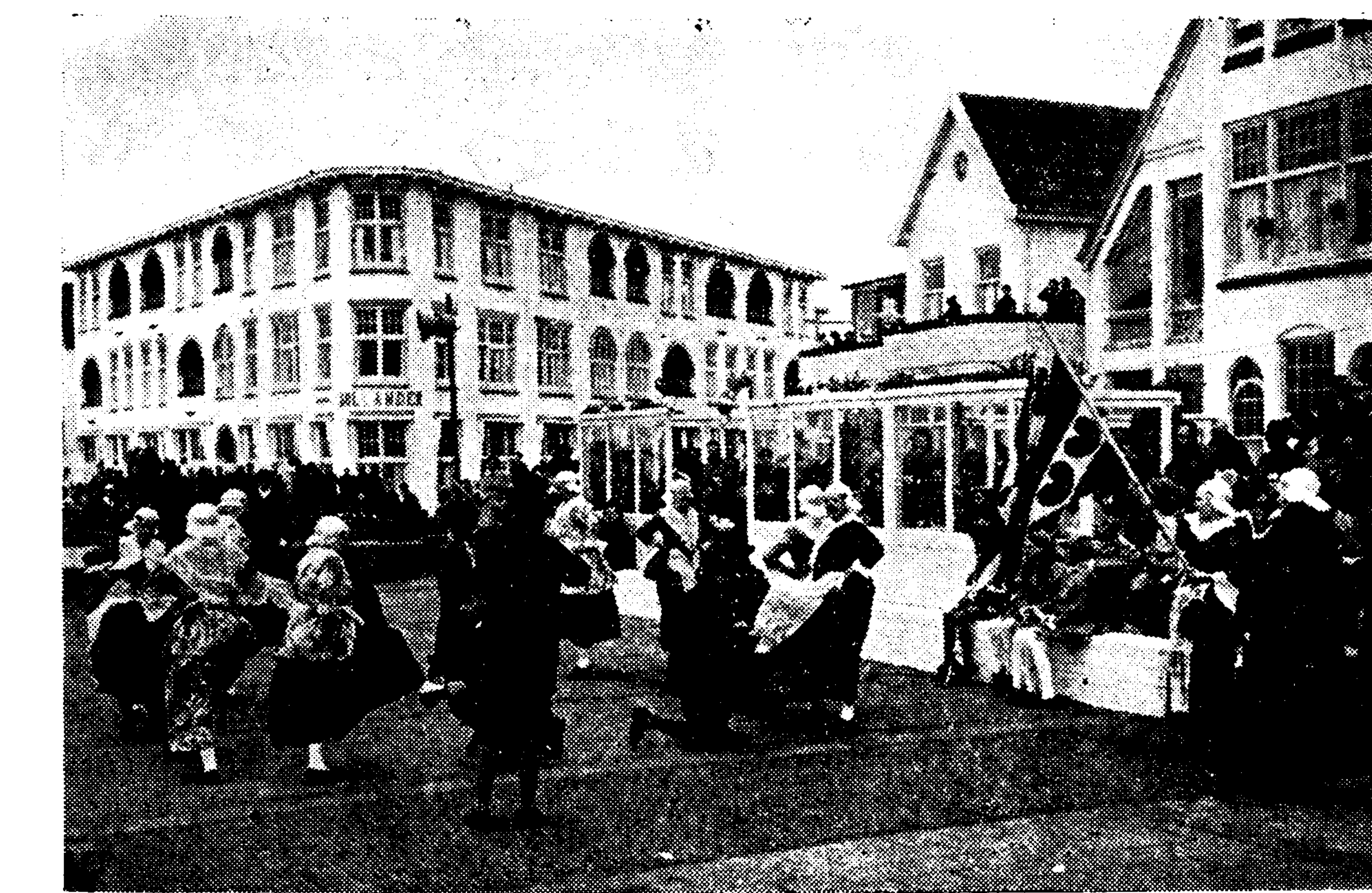
Opnieuw debacle voor Nederlands voetbal

Stockholm. — Het Nederlands voetbal-elftal heeft gisteren een 6—1 nederlaag tegen Zweden geleden.

In de eerste minuten van de wedstrijd gaven de Nederlanders de toon aan, maar een door Odenthal veroorzaakte hoekschop leverde het eerste Zweedse doelpunt op. Linksbuiten Liander bracht de bal in de doelmond en toen rechtsbinnen Thillberg inkopte, ontnamen twee Zweden aan Steiger het uitzicht, zodat hij over de bal heen dook. Daana togen de Nederlanders ten aanval. Van Schijndel en Biesbroek bestreken het middenterrein en door een lange trap van Odenthal belandde de bal bij Van der Kuil, die een hoge pass naar links gaf. In volle vaart nam Louwer de bal mee en met een beheerst schot versloeg hij doelman Svensson.

Toen werd het Zweedse spel echter feller en de druk op het Nederlandse doel groeide. Er ontstond een periode van paniek-voetbal in het Nederlandse strafschopgebied, waaruit het tweede Zweedse doelpunt van de voet van midvoor Sandell geboren werd. Met deze stand, 2—1, ging de rust in.

In de tweede helft raakte de Nederlandse verdediging volkomen gedesorganiseerd en het was eerst rechtshalf Svensson en daarna binnen drie minuten midvoor Sandell, nogmaals gevolgd door Svensson, die de stand op 5—1 brachten. Het werd toen een spelletje van kat en muis, dat eindigde met het zesde en laatste Zweedse doelpunt, gemaakt door Thillberg.

Bij de deelnemers aan het dezer dagen gehouden Concours d'Elégance te Noordwijk was ook een Friese volksdansgroep. Geflankeerd door de Friese vlag trokken de volksdansers in hun prachtige costuums veel belangstelling.

Paus prijst Broedercongregaties

Wetenschappelijk verantwoord godsdienst-onderricht aan de jeugd

Het vorig jaar zijn de generale procureurs van acht broeder-congregaties, die zich met opvoeding en onderwijs van de jeugd bezig houden, in Parijs bijeen geweest. Zij hebben toen een rapport over hun arbeid aan Z.H. de Paus gezonden en de H. Vader gevraagd naar aanleiding van dat rapport zijn verlangens kenbaar te maken. In een schrijven aan Kardinaal Paveri, prefect van de H. Congregatie van de Religieuzen, is de Paus op dat verzoek ingegaan.

„Wij verlangen — schrijft de H. Vader o.m. — dat de religieuze leken-congregaties zich niet alleen met actieve ijver en de grootste zorg, maar met een bovennatuurlijke geest, waardoor menselijke daden heilzame vruchten afwerpen, aan de opvoeding van de jeugd zullen wijden. Het is Ons groot verlangen, dat ieder van hen alles in het werk stelt, dat de jongelingen, hun toevertrouwd, niet alleen in een gezonde leer zonder enige dwaling worden opgevoed, maar dat deze leer hun ook op een bevattelijke wijze en beredeneerd wordt uiteengezet zoals de wetenschappen in onze tijd past.

Het is van bijzonder belang, dat de broeders uit hun eigen leven die bovennatuurlijke sterkte putten, waarmede zij de hun toevertrouwde leerlingen in de christelijke deugd opvoeden. Als de deugd veronachtzaamd wordt zal menselijke wetenschap voor het leiden van een deugdzaam leven ijdel zijn. Daarenboven kan een louter wetenschappelijke opvoeding, vooral op de jeugdige leeftijd, welke gemakkelijk tot ondeugd vervalt, een sterk middel tot zedeloosheid en tot ongeluk zijn".

Verder spreekt de H. Vader over de waardering, die de Kerk heeft voor een religieuze gemeenschap, gevormd uit leden, die bij een bijzondere roeping van God de priesterlijke waardigheid, met alle troost welke daaraan verbonden is, geweigerd hebben" en Hij gewaagt van „de zeer grote hulp", die zij de bedienaars der Kerk bij de vorming der christelijke jeugd verschaft. „Daarom is de religieuze staat niet voor de een of de andere groep, welke beide krachtens goddelijk recht in de Kerk bestaan, voorbehouden, maar beide, de geestelijke en de lekengroep, behoren tot de religieuzen". Het is duidelijk, zegt de Paus verder, dat deze gehele heilige militie met grote verdiensten aan het eigen heil en dat van anderen werkt. „Daarom kan niemand de leden van deze instituten, om de eenvoudige reden dat zij niet in het bezit van het Priesterschap zijn, minder achten of hun apostolaat voor minder vruchtbaar houden". In dat verband wijst de H. Vader er nog op, dat zij velen, die zich tot het Priesterschap geroepen voelen, met succes leiden, en dat onder hun ex-leerlingen vele bisschoppen en zelfs Kardinalen voorkomen.

Beursberichten

NEW YORKSE EFFECTENBEURS

New York. — Op de NY-effectenmarkt toonde aanvankelijk koersveranderingen, merendeels fractioneel in beide richtingen, waarbij de verliezen de winsten enigszins overtroffen. Winstnemingen hadden wederom een remmende invloed. Later waren de koersen onregelmatig hoger. De koerswinsten liepen tot 1 punt of meer. Tegen het slot veroorzaakten de winstnemingen in alle afdelingen een daling. De markt sloot gedrukt.

Het aantal verhandelde fondsen was 1189; hoger 428; lager 475; onveranderd 286; aandelenomzet 2.170.000; obligatie-omzet $ 3.753.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	168 1 2
Anaconda	35 5 8
Bethlehem Steel	66
Dupont de Nemous	124 3 8
General Electric	114 3 4
General Motors	68 5 8
Int. Tel. and Tel.	17 1 8
Shell Oil	48 7 8
Standerd Oil of New Jersey	83 7 8
U.S. Steel	48

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:
Kantoor open 05.30 — 01.30 tel. 2307
J. Kekshoorn 01.30 — 05.30 tel. 2470

Personeel afdeling.
Van heden t.m. Zat. 22 Mei 12.00 W. N. G. Broug, Hotel Negropont tel. 3072/2814 B.g.g. nadere inl. bij M.B. Lansink tel. 4304 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:
M. Segaar, St. Michielweg No. 20, J. D. tel. 4327.

C. S. M.

Rederij:
D. Gelderblom tel. 2486

Scheepsagentschap:
08.00 — 23.00 kantoor tel. 2458—2551 van 18.00 t.m. 19.00 en van 23.00 — 08.00 G. H. van Leeuwen tel. 2054.

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276; van 1.00 — 7.30 J. Marcussen tel. 2245

ASIENTO-THEATER

„*Marchin along*"
Geen kinderen beneden 16 jaar.

P.C. Hoofd-prijs voor Bordewijk

's-Gravenhage. — De minister van onderwijs, kunsten en wetenschappen heeft op grond van een advies, uitgebracht door de jury voor de P.C. Hooftprijs, de staatsprijs voor letterkunde 1953 toegekend aan de letterkundige mr F. Bordewijk voor diens novellenbundel „Studiën in volksstructuur" en zijn roman „De doopvont".

LONDENS COMMENTAAR

(Van onze Londense correspondent)

Omdat wij ons genoopt zagen een onderzoek in te stellen naar de diepere gronden van een grote, oprechte en Britse verontwaardiging, mochten wij het onverwachte geluk smaken nader kennis te maken met de kakkerlak. Wij hadden al jaren lang gehoopt eens een aanleiding te vinden om ons nader bezig te houden met dit boeiend insect dat zich onder een zo mooie naam door het leven rept, en het is misschien schuldbesef geweest over een moeilijk te vergeven verzuim dat ons eens heeft bewogen als daad van eenvoudige rechtvaardigheid een vers te schrijven over dit dier, waarin wij het, ten onrechte en slechts onder rechtstreekse dwang van rijmnood, prezen als eigenaar van een verlegen inborst.

De geschubde haan

Wat ons onder meer, wellicht zelfs voornamelijk, tot dit insect aantrekt is de oorsprong van de naam. De benaming „kakkerlak" is een magnifieke ver-Nederlandsing van het Spaanse „cucaracha", een woord dat menigeen tot dansen heeft bekoord en dat, naar men ons van deskundige zijde heeft verzekerd, nog heden menig been doet huppelen, menige heup doet wiegelen op 's werelds dansvloeren. Ook de Engelse benaming van dit insect is een verbastering van „cucaracha". Maar heeft de Nederlandse naam iets onmiskenbaar schoons en iets mysterieus, suggereert hij aanstonds twee hoofdeigenschappen van de aldus benaamde, namelijk een zekere graad van viesheid en een hoge graad van snelheid, de Engelse naam heeft bijna vanzelfsprekend, iets surrealistisch. Want in het Engels heet het insect „cockroach". En aangezien een „cock" een haan en een „roach" een voorn is, bezit Engeland in de kakkerlak een wezen dat, althans van naam, even bovenwerelds is als de in Engeland zo beminde, doch niet langer in levende staat voorkomende eenhoorn, een naam waarvan alleen het bezit de dierlijke eigenaar burgerrecht verschaft in de dierenwereld van Hieronymus Bosch en Salvador Dali.

Indien ons in onze Nederlandse jeugd de naam kakkerlak boeide voordat wij ooit het voorrecht hadden gesmaakt een kakkerlak te ontmoeten, wat moet dan wel Engelse kinderen bezielen als zij voor het eerst vernemen van de „cockroach", de haanvoorn? Denken Engelse kinderen aan een haan met vinnen en schubben, die ronddartelt over Britse boerenerven op zoek naar worm, made en deeg? Of denken zij aan een gevederde vis, die, omgeven door zwermen kakelende wijfjes, onhandig voortwiekt tussen de waterplanten onder een groen dak van eendenkroos, en die met luid gekraai van tussen het riet aan de waterkant het ochtendgloren begroet?

Wat wij zelf geleerd hebben over de kakkerlak in verband met de aanstonds te bespreken — grote, oprechte en Britse — verontwaardiging is het volgende. De kakkerlak is verwant aan de sprinkhaan en derhalve geparenteerd aan een Bijbelse insectenadel. De gewone kakkerlak, bakkerstor, of Periplaneta Orientalis („Oosterse Zwerver") is een lichtschuw nachtbeest dat domicilie pleegt te zoeken op korenzolders, in keukens en in bakkerijen. Hij is onwelriekend, rap ter been, en heeft een grote voorliefde voor zoete maaltijden en zetmeel bevattende levensmiddelen. Hij is een immigrant uit het Oosten, en het verdient vermelding dat de Oosterse Zwerver in het Engels niet slechts haanvoorn heet, doch ook „zwarte kever", zulks vanwege het feit dat hij noch een kever, noch zwart van kleur is.

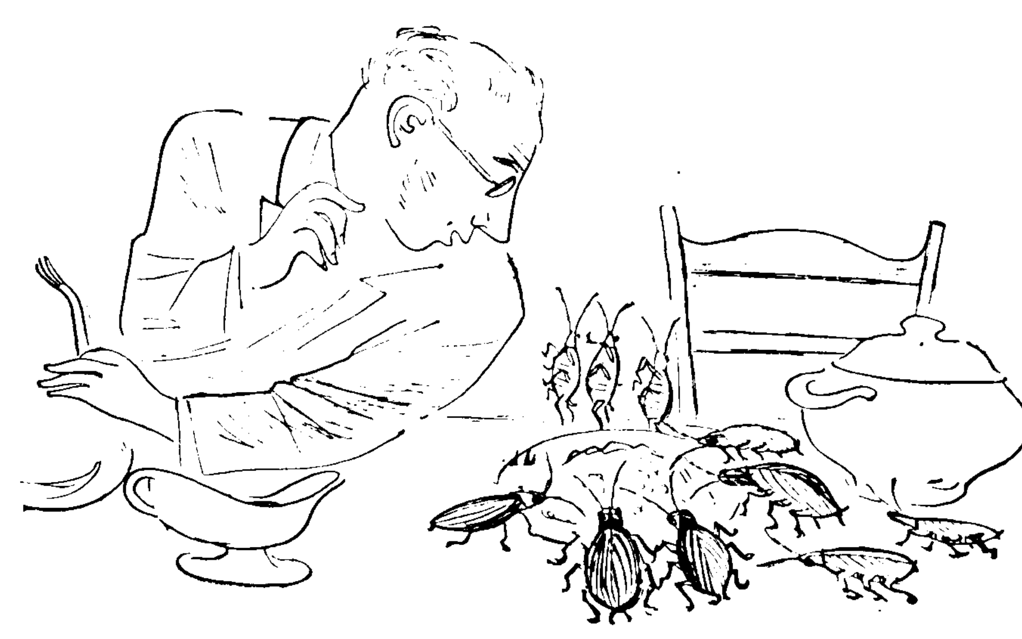
Stoomtractie

Behalve de onzwarte nietkever, kent Engeland (wij spreken over Engelse verontwaardiging en derhalve uitsluitend over het Engelse kakkerlakkenleven, niet over het ongetwijfeld even boeiende Nederlandse kakkerlakkenbestaan) nog een andere immigrant van de cucaracha-familie, de Periplaneta Germanica, of Duitse Zwerver. Deze, ongetwijfeld typisch Duitse, kakkerlak is kleiner en bleek van kleur, vormt derhalve een levende weerlegging van Duits rassenbijgeloof, en gaat bij voorkeur ter woon in scheepskombuizen, ziekenhuizen en in de buurt van radiatoren van de centrale verwarming in openbare gebouwen. Wij zouden uit persoonlijke afkeer voor deze Duitse nomade hier over dit beest gezwegen hebben, indien wij ons niet gedwongen hadden gezien te vermelden welke paradijselijke naam deze bleke Teutoon in Engeland draagt. Men noemt hem daar namelijk stoomluis, een adembenemende vondst. Waarom, hebben wij ons afgevraagd, zijn Engelse kinderen niet gelukkiger dan zij in werkelijkheid zijn, nu zij mogen wonen in een land waar de haanvoorn zijn bestaan deelt met de stoomluis?

Er is ook een bananenkakkerlak, die, zoals de naam zegt, gaarne het gezelschap zoekt van bananen en die, naar entomologen ons verzekeren, bijzonder mooi is en van schone groene couleur. Maar er is bovendien de Periplaneta Americana, de Amerikaanse Vagebond, de grote scheepskakkerlak, die alle wereldzeeën bevaart en die oorspronkelijk van subtropische komaf is. En deze laatste haanvoorn heeft aanleiding gegeven tot meergenoemde grote, oprechte en Engelse verontwaardiging.

Er woont namelijk in Thorne, een klein stadje gelegen bij Doncaster in het Graafschap Yorkshire, een mijnheer, geheten William Bunting, in een huis dat hij gehuurd heeft van de gemeente. Deze mijnheer Bunting heeft van gemeentewege aanzegging gekregen zijn huis te verlaten, omdat hij kakkerlakken heeft. Op het eerste gezicht lijkt de houding van de gemeenteautoriteiten alleronbillijkst. Indien men de huur opzei aan alle Engelse gezinnen die hun keuken delen met kakkerlakken, zou een aanzienlijk deel van de Britse natie op straat komen te staan. Doch, hoe onbillijk mijnheer Bunting zelf de houding van het gemeentebestuur ook moge vinden, er zijn omstandigheden, die, zo zij wellicht het optreden van de autoriteiten niet geheel rechtvaardigen, dit althans tot op zekere hoogte verklaren. De toorn van het gemeentebestuur is namelijk niet veroorzaakt door het feit dat een huurder van een gemeentewoning tegen eigen zin deze woning deelt met onwelriekende, lichtschuwe haanvoorns, doch door de omstandigheid dat mijnheer William Bunting met voorbedachten rade en geheel uit vrije wil de insecten niet slechts onderdak heeft geschonken in zijn woning, doch zelfs naar best vermogen helpt hun vermenigvuldiging te bevorderen.

Laakbare keverteelt

Kortom, mijnheer William Bunting, naamgenoot van de dikste schooljongen in de Engelse litteratuur, houdt er moedwillig 400 kakkerlakken op na, want hij is entomoloog en expert op het gebied van de schade aangericht door kakkerlakken. Hij verkoopt vanuit de woning, waarin hij gastvrijheid en vermenigvuldigingsfaciliteiten verleent aan zijn lievelingsdieren, kakkerlakken aan universiteiten en laboratoria voor studiedoeleinden. En als een Engelse kolenmijn of een havenplaats of enigerlei inrichting in Engeland op grote en ondraaglijke schaal door kakkerlakken wordt geteisterd, wendt men zich tot mijnheer Bunting, lid van de Koninklijke Entomologische Maatschappij, met de bede: „Verlos ons van de haanvoorn!" En nu wil de gemeenteraad van Thorne dat mijnheer Bunting, mitsgaders zijn zorgvuldig gekweekte kakkerlakken, zijn woning zal verlaten.

Mijnheer Bunting is een wetenschapsman en het pleit voor hem dat zijn verontwaardiging zich niet in de eerste plaats richt tegen het gebrek aan gastvrijheid getoond aan een kakkerlakkenkweker, doch tegen de schandelijke onwetendheid van het gemeentebestuur op het terrein van de haanvoorns. Men had hem er namelijk eerst van beschuldigd dat hij er kevers op na hield. Zonder nader te willen ingaan op de gevoelens van een kakkerlakkenkweker die ervan beschuldigd wordt een keverteler te zijn, durven wij aannemen dat deze beschuldiging even kwetsend was voor mijnheer William Bunting als het grievend zou zijn voor de directrice van een luxe school voor adellijke jongedames te worden bestempeld als hoofd van een inrichting ter rehabilitatie van gevallen vrouwen. Want — wij zeggen dit niet zonder verdriet — beoefenaren van de wetenschap zijn allen snobs met betrekking tot het onderwerp van hun studiën, en men kan een orthopedist niet dieper grieven dan door hem uitzonderlijke bekwaamheid ten laste te leggen op het gebied van de chiropodie.

Doch mijnheer Bunting werd nog bozer toen men de eerste beschuldiging, die van keverkwekerij in een gemeentewoning, introk en verving door een voor de heer Bunting nog meer kwetsende beschuldiging, de ten laste legging namelijk dat hij in zijn voorkamer de Periplaneta Orientalis fokte, d.w.z. de gewone Oosterse haanvoorn, de onzwarte nietkever, de meelbeminnende bruine bakkerstor. „Iedere schooljongen", aldus mijnheer Bunting in zijn verontwaardiging tot persvertegenwoordigers (The People, 4 April, 1954), „had het gemeentebestuur van Thorne kunnen vertellen dat ik niet de gewone huiskakkerlak kweek, maar de Periplaneta Americana, de bekende, zwarte, subtropische kakkerlak". En in zijn verdrietige verontwaardiging verhaalde mijnheer Bunting hoe voorbeeldig zijn troeteldieren zich gedroegen. „Zij eten precies hetzelfde", aldus Engelands grootste kakkerlakkenkweker, „als mijn gezin, en bezorgen mij nooit enige last", een uitlating die niet slechts een warm licht werpt op mijnheer Buntings reden tot verontwaardiging, doch ook op Engelse eetgewoonten.

De pers, onpartijdig en leergierig als altijd, wendde zich vervolgens tot de gemeentelijke Inspecteur van de Volksgezondheid, een zekere mijnheer Mordew. Deze verklaarde zich volkomen bereid te geloven dat mijnheer Bunting een kakkerlakkenkenner van formaat was, „maar", voegde hij eraan toe, „de houding van de gemeenteraad is geheel ondubbelzinnig — wij zouden niet anders handelen als mijnheer Bunting, in plaats van kakkerlakken, olifanten fokte in zijn voorkamer. Als hij kakkerlakken kweekt en te koop aanbiedt, is dat zijn zaak, en hij zal tezamen met zijn kakkerlakkenbedrijf zijn gemeentewoning moeten verlaten".

GREEP UIT DE AETHER

CUROM (416.6 m)

17.30 Op avontuur in de mziek
17.50 Gramophoonplaten.
18.05 Cumpleanos Feliz
18.45 Nieuws
18.55 Voor het slapen gaan.
19.00 Boletin di noticia.
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Philip's Cavalcade of Music
21.00 Artistanan Curazoleño en Marcha"
21.30 Nederland zoals het reilt en zeilt"
21.45 Dansmuziek
22.15 Nieuws en sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in lucht.
19.10 Voor de Ouden van dagen en gebrekkige kinderen.
19.30 Hoorspel „El Gato"
19.45 Week-end films
19.50 Gevarieerd muziek
20.10 Gevarieerd programma
20.20 Dansmuziek
22.00 Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening
17.33 Muziek
18.25 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Programma van C. Wolter
20.30 Muziek en Peticiones
21.15 Katholieke uitzending
21.30 Sluiting.

P.C.J. (31.28 en 49.79 m)

18.37 Operete-Muziek.
19.00 Nieuws.
19.17 Platennieuws uit Amerika, door Pete Felleman.
19.30 Ned. Kroniek:
19.40 Disco Nieuws.
20.00 Causerie.
20.10 Intermezzo.
20.16 Persoverzicht.
20.23 Voor de West o. a. met Zuid-Amerika in het nieuws.
20.55 Avondgebed: Pater L. Verhagen
20.58 Sluiting.

BONAIRE

(Vervolg van pag. 1)

werd nog om bedoelde delegatie met één lid uit te breiden om een goede vertegenwoordiging van Bonaire te verzekeren, maar ook die poging faalde. Slechts is het de Raad gelukt om via een delegatie, bestaande uit de heren Gerharts en Booi de Voorzitter van de zg. Kleine Commissie van de RTC, Z.E. Prof. Dr W. Kernkamp te benaderen, teneinde de wensen en grieven van de Raad te vertolken.

Wat weten wij?

Dat deze delegatie zich kundig van de opgelegde taak heeft gekweten, blijkt uit het verslag, dat zij de Raad op 8 Februari heeft aangeboden. Wat weten wij echter van de plannen van delegatielid Abraham af? Welk standpunt zal hij innemen? Zal hij pogingen in het werk stellen om art. 110 van de Eilandenregeling zodanig gewijzigd te krijgen, dat ook dit eiland vrijer zal kunnen ademen? De benoeming van het lid Abraham geschiedde tegen de wens van de Eilandsraad in. Thans is duidelijk geworden waarom. Het ligt in de aard van de leider van de Antilliaanse delegatie, dat hij leden van deze delegatie wil hebben, die slechts de functie van leidzame volgeling hebben, zonder een eigen mening, die alles goedvinden wat de voorzitter zal voorstellen, omdat zij niet in staat zijn het behandelde te begrijpen.

Spr. achtte het nuttig, dat aan de Conferentie duidelijk gemaakt wordt, dat het lid Abraham niet erkend wordt door de Eilandsraad van Bonaire; de Raad is immers van oordeel, dat het lid Abraham volkomen onbekwaam en ongeschikt is voor die taak.

Dorpspolitiek

„Ik vlei mij niet met de hoop, dat ons bericht aan de Conferentie veel zal uitmaken. Wij zijn er aan gewend geraakt, dat de stem van Bonaire door de voorzitter van de Regeringsraad wel wordt aangehoord, dat hij beloften doet, doch dat wij dan niets meer van horen. Ook hiermede zal het zo gaan. Hij zal in Den Haag zeggen, dat ons bericht slechts een symptoom van dorpspolitiek is. En daarmede zal

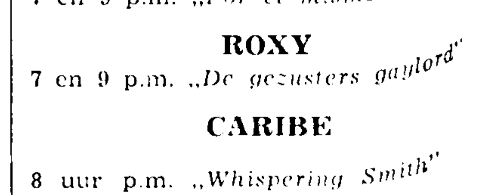

WEST-END
7 en 9 p.m. „*De zoon van niemand*"

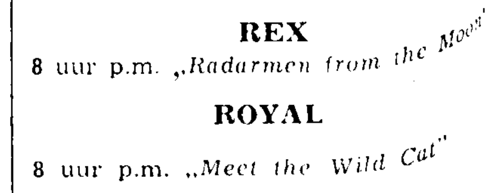
CINELANDIA
7 en 9 p.m. „*Por el mismo camino*"

ROXY
7 en 9 p.m. „*De gezusters gaylord*"

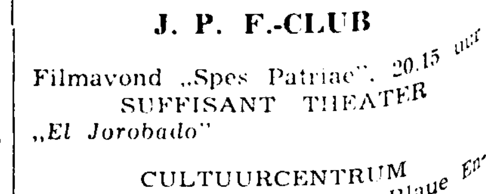
CARIBE
8 uur p.m. „*Whispering Smith*"

REX
8 uur p.m. „*Radarmen from the Moon*"

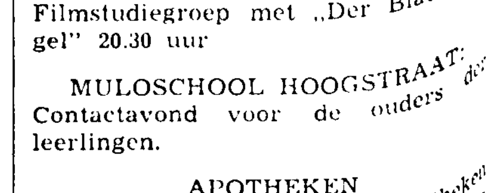
ROYAL
8 uur p.m. „*Meet the Wild Cat*"

J. P. F.-CLUB
Filmavond „Spes Patriae", 20.15 uur

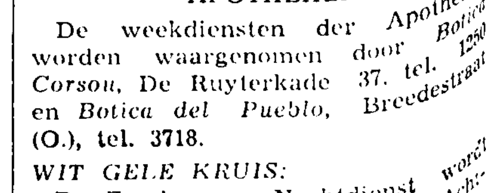
SUFFISANT THEATER
„*El Jorobado*"

CULTUURCENTRUM
Filmstudiegroep met „Der Blaue Engel" 20.30 uur

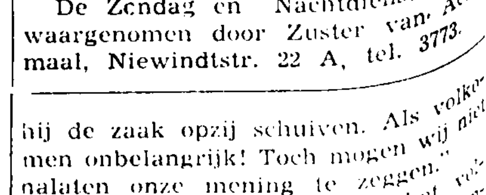
MULOSCHOOL HOOGSTRAAT:
Contactavond voor de ouders der leerlingen.

APOTHEKEN

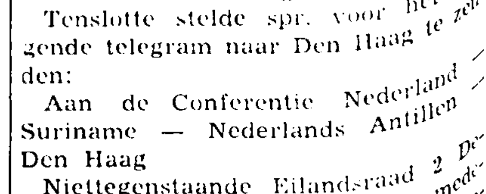
De weekdiensten der Apotheken worden waargenomen door *Botica Corsou*, De Ruyterkade 37, tel. 1250 en *Botica del Pueblo*, Breedestraat (O.), tel. 3718.

WIT GELE KRUIS:
De Zondag en Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster van Achtmaal, Niewindtstr. 22 A, tel. 3773.

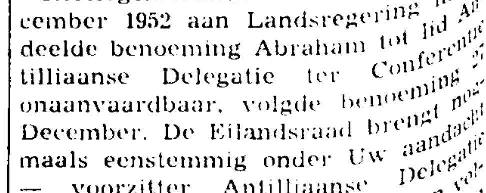
hij de zaak opzij schuiven. Als volkomen onbelangrijk! Toch mogen wij niet nalaten onze mening te zeggen."

Tenslotte stelde spr. voor het volgende telegram naar Den Haag te zenden:

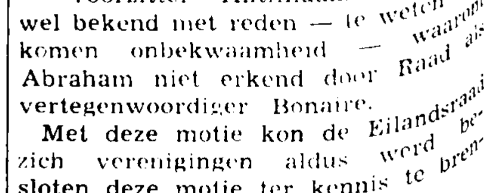

Aan de Conferentie Nederland — Suriname — Nederlands Antillen Den Haag

Niettegenstaande Eilandsraad 2 December 1952 aan Landsregering medegedeelde benoeming Abraham tot lid Antilliaanse Delegatie ter Conferentie onaanvaardbaar, volgde benoeming 27 December. De Eilandsraad brengt nogmaals eenstemmig onder Uw aandacht — voorzitter Antilliaanse Delegatie wel bekend met reden — te weten volkomen onbekwaamheid — waarom Abraham niet erkend door Raad als vertegenwoordiger Bonaire.

Met deze motie kon de Eilandsraad zich verenigingen aldus werd besloten deze motie ter kennis te brengen van bedoelde Conferentie.

Palermo. — Het gerechtshof te Palermo heeft 63 voormalige bendeleden en helpers van de Sicialiaanse bandietenkoning Salvatore Giuliano veroordeeld tot in totaal 632 jaren gevangenisstraf. Giuliano terroriseerde Sicilië en werd in 1950 doodgeschoten.

